ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 15 Já, Creanna.pdb

PDB Name: Vampýra - 15 Já, Creanna
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ISBN 80-7173-988-X

Lilith Edenová - dcera člověka a upírky, stvořená ke splnění tajuplného poslání. Devadesát osm let spala v živém domě v Sydney, avšak probudila se příliš brzy - doba ještě nedozrála. Musí bojovat s upíry, kteří v ní vidí bastarda, dokud nesplní své poslání. Přitom jí pomáhá symbiont.

Symbiont - tajuplná bytost, která slouží Lilith coby oděv a dokáže nabýt takřka jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně a ta jej předala Lilith. Symbiont žije z černé upírské krve a svoji hostitelku neopouští nikdy až do její smrti.

Creanna - Lilithina matka, porušila nezlomný zákon upírů a po spojení se smrtelným člověkem porodila živé dítě. Třebaže nezbytnou podmínkou Lilithina narození byla Creannina smrt, přijala ji, aby mohla dceru zasvětit onomu tajemnému poslání.

Landru - nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let se štve za ztraceným Liliovým kalichem, upírskou nesvátostí, bez které nelze stvořit žádné mladé upíry. Zdá se, že je Landru obtížen nějakou vinou - jakou, není ještě jasné.

"Sirnooká čarodějnice" - kdysi ukradla Liliový kalich a zmizela s ním. Ve velšské vesnici Llandrinwythu ukradla nemluvně a pokřtila je s pomocí kalichu jménem Creanna. Je to upírka, přesto však není její identita stále ještě zcela objasněna.

Služebné kreatury - Když upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nestane plnohodnotným upírem, nýbrž jen kreaturou, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Služebná kreatura sice nepředává upírskou nákazu dál, avšak potřebuje také krev k životu (věčnému), navíc se s přibývajícím věkem - na rozdíl od upírů původních - stává stále víc alergickou na světlo.

V Sydney se rozpoutalo peklo: všude tam, kde se nacházejí památky snového času australských stvořitelských bytostí, wondjinů, se od Lilithina probuzení šíří tajemná hmotná čerň, ve kterou zmutovaly stvořitelské bytosti. Lidé podléhají jejímu vlivu, zabíjejí sebe sama i druhé, anebo rozbíjejí věci kolem sebe. Beth je svou redakcí vyslána za dvojicí, která prorokuje nadcházející apokalypsu - téměř přitom sama podlehla síle jejich sugesce. Sleduje oba k jednomu výškovému domu ve středu města, vidí je nastupovat do výtahu a vyjet až docela nahoru...

Mezitím jistý americký botanik se svojí přítelkyní a kolegyní táboří v horách tasmánského ostrova a podaří se jim identifikovat jistý les borovic druhu huon jako jediný prastarý organismus. Sídlí v něm však stvořitelská bytost, která badatelům po jejich odhalení nechce dovolit odchod.

Lidé zbavení upírské nákazy se shromažďují na místě, kde se mají za pět dní setkat s Lilith. Náhle se před nimi vynoří přízračná postava Warnerova, vyvolaná jedním z dobrých wondjinů, a pošle je na Tasmánii do prastarého borového lesa. Tam však téměř současně dorazil vyslanec zlých wondjinů a infikoval strom magickou chorobou.

Lilith se rozhodla navštívit mrakodrap oněch proroků konce světa. A poprvé se setká s démony snového času. Také poznává, že lidé z širokého okolí jsou sem přitahováni a pohlcováni onou černí.

Lilith se vydává hledat své pomocníky, které jí slíbil Dům - zjišťuje však, že i oni byli již chorobou infikováni. Avšak mezi pozůstatky borového lesa nachází výhonek, do kterého se uchýlil umírající wondjina, když jej pronásledovala choroba: jeho smrt zůstala ve výhonku zakonzervována.

Lilith bere výhonek s sebou a podruhé proniká do mrakodrapu. Konzervovaná smrt přemohla démony... ale zničila je? Lilith neví; je ráda, že vůbec vyšla z budovy živá. Avšak symbiont utrpěl těžké poškození a upadá v sen, který Lilith prožívá přímo s ním...

Adrian Doyle

Já, Creanna

Llandrinwyth, léta Páně 1728

Sžíravé světlo pohltilo vše: Znesvěcený kostel. Vesnici. Lidi. A krysy.

Krysy to postihlo nejdřív. Neboť byly jen pomíjivým přeludem oné strašlivé vražedné nádoby, stojící přímo uprostřed oltáře.

Llandrinwyth bude vymazán ze všech budoucích map, avšak dokonce i ta, která jeho záhubu přivodila - "sirnooká

čarodějnice" - se dokázala z rozpoutaného pekla zachránit jen s vynaložením všech sil. Ukradený Liliový kalich a dítě stvořené jeho pomocí vzala s sebou.

Toto je příběh onoho dítěte...

V

zpomínám si na bolest prvních dní. Na pnutí ve svých končetinách a kostech, které den za dnem a noc za nocí citelně rostly.

Na spánek nebylo pomyšlení.

Můj duch se bránil proti domnělému dětství, v němž byl uvězněn. V těle, jehož nedostatečnost mě téměř připravovala o rozum, přičemž mě alespoň trochu utěšovalo, že moje vůle je přece jen den ode dne ovládala o něco lépe.

Vzpomínám si na místa zatuchlé bídy, kterými jsme táhly samy jako žebráci, abychom zůstaly nepoznány.

Když jsme opustily údolí Llandrinwythu v horách Snowdonie, uměla jsem sotva chodit a také řeč mi činila potíže, třebaže jsem už přesně věděla, co chci říci.

Od počátku jsem nahlížela na svět, jako bych zde byla vždycky.

Nepřátelství je jedno ze slov, jejichž význam se nemusím učit, neboť mi byla vložena do kolébky.

Nepřátelství, nenávist, sobectví, krev...

Jsem jiná než ti, které denně potkáváme.

Patřím k těm, kteří byli stvořeni, aby si zotročili lidi. Kteří si berou po libosti, tudíž toužím po dni, kdy konečně budu moci sama utišit svůj věčný hlad.

Toho dne - cítím to - okamžitě ustanou mé bolesti a mé tělo doroste do plné zralosti. Pak budu zcela odpovídat obrazu ženy, který je už nyní ve mně uložen...

"Kdy, matko...?" ptám se každým dnem netrpělivěji. "Kdy nastane konečně čas?"

"Brzy, má krásná," odpovídá mi stereotypně. "Brzy, má ošklivá..."

O mnoho měsíců později, Německo.

Když jsme dorazily do Norimberku, odbila právě půlnoc. Nepotřebuji žádné hodiny, abych vnímala čas. Sama sobě jsem hodinami. A jsem ještě tolik jiných věcí, o nichž dosud nemám potuchy...

Matka mi vyprávěla, že toto město je obehnáno obrovskou zdí. Avšak když ji nyní na vlastní oči vidím tyčit se přede mnou, pociťuji stísněnost, jakou bych nikdy nečekala. To lidé budují takové pevnosti? Proti jiným lidem?

"Cožpak nemají žádný Kodex?" táži se.

"Mnozí tvrdí, že nějaký mají," odpovídá mi klidně a lhostejně.

Dosud jsem mezi lidmi neviděla ženu, která by se mé matce jen přiblížila co do krásy a kouzla osobnosti. Její vlasy mají ve svitu měsíce šálivě měděný lesk. Slunce je nedokáže nikdy krásněji rozzářit. Její rty jsou plné (smyslné?), navíc má oči nezkrotné divoké kočky. Několikrát jsem matku viděla nahou, anebo skoro nahou. Má veliké, těžké prsy, jejichž bradavky jsou rudé skoro stejně jako její vlasy, jen s poněkud matnějším odstínem. Je štíhlá a přece na pravých místech patřičně plně rostlá žena. Všude, kam přijdeme, vyvolává pohled na ni obdiv a touhu.

Kdyby jen ti bláznivíi lidé věděli.

Kdyby jen věděli, v jakou válečnici se matka dokáže proměnit, když přijde čas...!

Přitahuji uzdu svým rozbíhajícím se myšlenkám. Nikoli neprávem po mně matka vyžaduje stále znovu disciplínu.

Disciplínu...

Ctím svoji matku, avšak nenávidím toto slovo.

Dva strážní u brány nám zastavují cestu, když jsme došly k jedné ze čtyř hlavních věží uprostřed kamenného městského opevnění.

"Hola, kdo to jde tak pozdě...?"

Hlas zní neohroženě. Muž, který mluví, je mladý a silný, nyní pozvedá lucernu, aby nám posvítil do tváře. Naši koně nervózně hrabou.

Matka i já vidíme i bez umělého osvětlení. Stačí, když září jen pár hvězd - a snad ještě míň.

"Pusťte nás, hledáme nocleh. Máme za sebou dlouhou cestu."

Už při zaslechnutí matčina hlasu sebou oba trhnou. A přitom je tohle její milý tón, když něco vyžaduje.

"Znáte někoho ve městě?" ptá se méně atraktivní strážný, jenž se drží v povzdálí a jehož kosti jsou obaleny masem tak tučným, až to jednomu bere chuť roztrhat ho na kusy.

"Ano, a teď nás už konečně pusťte!"

"Koho?" Jeho tón je o něco troufalejší. "Řekněte jméno!"

Má černé, ježaté vlasy. Akorát se tak k němu hodí, i když to nic nemění na tom, že je tlustý a nevzhledný.

Možná právě v tu chvíli se matka rozhodla rozehrát s nimi svoji hru. Klidně jim říká: "Má hostinec u Kašny Ctnosti, poblíž kostela svatého Vavřince. Jmenuje se Karl Ortlieb..."

V jeho pohledu je stále ještě pochybnost, třebaže mu to jméno zřejmě není zcela neznámé.

"Máte nějaké doklady?"

Je ozbrojen halapartnou. Takovou směšnou hračkou. Ale toto, jak říká matka, je prý město hračkářů.

"Sestupte z koní! A prokažte se!"

Matka mrštně sklouzla ze sedla. Nechápu, proč se propůjčuje k tomu, aby měl ten tlusťoch pocit důležitosti.

Chystám se následovat jejího příkladu a přitom zachycuji pohled toho druhého.

Poprvé vidím, že je někdo zaujat nejen matčiným zjevem. Pohled tohoto mladíka ulpívá na mně.

Cítím příjemné zamrazení. Horko, které se hromadí hluboko v mém podbřišku.

Ani jsem nevěděla, že jsem dospěla tak daleko, třebaže od Wurzburku neřádí v mých kostech žádné bolesti.

Po sotva patrném zaváhání stojím i já vedle svého plemenného hřebce.

Matčina klisna nervózně tancuje. Noc je chladná. Zvířatům stoupá od nozder praporek bílé mlhy.

"Takže ty chceš," říká matka tlusťochovi, "abychom se prokázaly?"

Má na sobě bílý plášť, přehozený přes úzce sešněrované šaty. Vlasy se jí dmou kolem hlavy jako hříva.

Také já mám podobné oblečení a účes. A přece si proti ní připadám hrozně neohrabaná. Má nenapodobitelnou grácii pohybů, ba dokonce i když zabíjí.

Tlusťoch přikývl. "Je dost neobvyklé, aby dvě krásné ženy cestovaly v noci bez ochrany."

Matčin zvučný smích ho hluboce popudil. Červeň se mu rozlévá po jeho rozměklém, pivem a kořalkou prosáklém obličeji.

"Co je tu k smíchu?" táže se vztekle.

"Kdo říká, že jsme bez ochrany? Ty ubohý parchante! Pojď sem!"

Přistupuje k ní.

V mžiku je pokorný jak ovečka. Natolik ponížený, až to musí být mladíkovi, stojícímu vedle mě, nápadné.

Náhle drží matka v ruce dýku.

Tlusťoch na ni tupě zírá.

Matka uchopila čepel dýky mezi palec a ukazováček a podává jej rukojetí napřed strážnému. "Ber!"

Poslechl.

Lucernu postavil na dlažbu. Jeho mozolnaté ruce sevřely rukojeť dýky.

Druhý strážný vedle mě zasténal, jako by chtěl od sebe zahnat zlý sen.

"A teď," přikazuje matka, aniž by zvýšila hlas, "ukaž, jakou máš barvu krve."

Tlusťoch neváhá ani vteřinu. Zvedá ruku a zabodává si špičku dýky do krku, těsně vedle ohryzku. V okamžiku, kdy mu ocel vniká do krku, jako by mu přeskočila z jednoho oka do druhého temná jiskra. Zachroptěl a halapartna, kterou svírá stále ještě v druhé pěsti, mu padá na zem.

Tiché sténání vedle mě přechází ve zděšený výkřik.

Vidím hrůzu, vrytou do tváře mladíka. Jak je krásný!

Vtom jsem zachytila matčin pohled.

A v něm příkaz.

Pochopila jsem.

Zachycuje tlusťocha v pádu tak lehce, jako by nevážil víc než pytel prachového peří. Rty mu tiskne k otevřené ráně, z níž prýští krev jako z pramene.

Strážný bezpochyby ještě žije, jinak by z toho sudu drahocenná šťáva tak mocně nestříkala.

Mladík vedle mě otvírá ústa k novému výkřiku. Tentokrát - jak tuším - aby přivolal pomoc. Současně obrací halapartnu, zřejmě aby jí bodl matku do zad.

To všechno tuším dopředu.

A cítím puzení stát při matce.

Temný zvuk, který se mi vydral z hrdla, mladíka zarazil a přiměl ho pohlédnout na mě. Oči mu vybíhají z důlků. Nevím, co vlastně vidí. Ale ochromuje ho to. Přimykám se k němu, aniž by se sebemíň pokusil přede mnou uhnout.

Ústa se mu rozevírají jako zásek sekerou do kmene stromu. Z nich se derou zvuky, které mě rozpalují.

Které mě - spolu s pachem dobré krve, prýštící z tlusťocha - najednou uvádějí ve smyslné opojení.

Pažemi objímám mladíka kolem krku. Čichám výpary, vycházejí zpod jeho šatů. Čichám jeho strach a stále ještě se neodvažuji uvěřit, že mi matka konečně dovolila udělat to sama.

K tomu poprvé přicházím naprosto nepřipravena.

A přece se vše zdařilo, jako bych to dělala už po sté.

Jeho krk je svalnatý, avšak mé zuby nacházejí bezpečně cestu.

Pulzování napjaté tepny mě přitahuje. Je to neodolatelný magnetismus krve.

Svírám trup své oběti, takže nemá nejmenší možnost odporu. I jemu padají lucerna a halapartna z rukou. Cítí ve svých rukou už jenom mě, stejně jako já cítím jeho. Cítím tvrdost jeho svalů a trpkou vůni jeho kůže. Ještě pevněji se tisknu svými rozvíjejícími se ňadry k němu. Těžkne v mém nevymanitelném objetí víc a víc. Už dávno jen mlčí.

Já však piju a piju, jako by mi matka včera nedala dostatek toho elixíru. Má žízeň je skončena až jistou závratnou myšlenkou.

Šeptám ji mladíkovi do ucha a pak ho nechám klesnout k zemi.

Matka už je také hotova. Koutkem oka jsem zahlédla, jak jediným trhnutím obrátila tlusťochovi obličej dozadu. Potom bere jeho klobouk a přikrývá jím mrtvému jeho strnulou tvář. Rychle se shýbám a rovněž přikrývám mladíkovu tvář.

Naši koně stále ještě stojí tam, kde jsme je nechaly.

V matčiných očích se zablýsklo, zatímco mi říká: "Od nynějška si budeš muset vše, co tvé tělo potřebuje k životu, obstarávat sama. Už jsi dost stará..."

Její slova ve mně rozeznívají nikdy netušenou strunu. Dost stará... Kolik týdnů nebo snad měsíců to je? Mé tělo v tom krátkém rozpětí plně rozkvetlo. Můj duch už předtím.

Pohled mi sklouzává k sedlové brašně, visící matčině klisně na boku. Vím, co jeho matná kůže skrývá, co se v obryse rýsuje pod ní. Vím, čím jsem kalichu zavázána...

"Je mrtev?" táže se matka, aniž by se přesvědčila pohledem.

"Ano." Lež mi sklouzává z jazyku snadno. Jako bych si vyčistila ústa.

"Tak pojď..."

Za branou a příkopem leží v olověném spánku město. Údery koňských kopyt o vlhkou, lesknoucí se dlažbu, jsou jediným zvukem široko daleko. Projíždíme úzkými uličkami a nade vším se vznáší smrad odpadků. Jen měsíc osvětluje ulice a chudé fasády domů. Zvědavě bloudím pohledem po vývěsních štítech jirchářů, barvířů a kovotepců.

A tak jsme mlčky dojely až k stejně temnému hostinci u Kašny Ctnosti. Tiché šplouchání upoutává můj pohled na kamenná ženská poprsí, ze kterých voda prýští do kruhové nádrže.

Znovu a znovu se matka chvílemi zaposlouchává do noci, jako by v ní vnímala nějaké vibrace, mně neslyšitelné.

Vím, že musíme být opatrné, neboť horší než lidé, kteří v tuto dobu leží ve svých postelích, jsou našinci. Právě oni mají noc za nejlepší čas k lovu a prostopášnostem...

Matka si zřejmě vyvinula sedmý smysl, pomocí kterého se jim dokáže vyhnout. Občas téměř věřím, že udržuje němý hovor s kalichem, který ji vždycky včas varuje před setkáním s upíry.

Vrata hostince jsou otevřená. Vedeme koně do opuštěného vnitřního dvora.

Teprve zde zase promluví matka hlasitěji: "Počkej," říká. "Najdu Karla."

Vybíhá nahoru po strmém vnějším schodišti a mizí v prvním poschodí třípatrového domu.

Přivázala jsem koně k jakémusi trámu a neklidně přebíhám přes dvůr. Poblíž průjezdu, kterým jsme přijely, objevuji zařízení k nastupování do kočárů a k jejich vykládání. Všude se po fasádách plazí břečťan. Občas zakdáká nějaká slepice.

Podle kroků poznávám, že se matka vrací. Doprovází ji asi čtyřicetiletý, dobře oblečený muž výrazných rysů, jehož čistý vzhled neodpovídá právě zvyklostem těchto časů. Většina lidí, které jsme dosud potkaly, zná vodu pouze k pití. Že by se jí mohli i umývat, to je ani nenapadne...

"To je Karl," říká matka a kývne mým směrem. "A to je ta moje krásná, moje ošklivá: Creanna..."

Karl se mi uklání.

Líbí se mi.

Tuším, že ho s matkou spojuje něco víc, než jen povrchní známost, kterou vzpomněla předtím u brány.

Ani jediným slovem mi neprozradila důvod naší zastávky v Norimberku. Ale ani já nikterak nehořím zvědavostí, abych se to dozvěděla. Všechno, co vidím a prožívám, je pro mě tak nepopsatelně nové a poutavé, až mě to skoro zaráží.

"Její pěkná stránka je patrná na první pohled," usmívá se Karl a pošilhává po mně. "Ale jak poznám tu její ošklivou...?"

Také matka se usmívá. Je to takový úsměv, při kterém by každému jinému člověku snad okamžitě ztuhla krev v žilách. "Modli se, abys ji nikdy nepoznal."

Karl se bez dotčenosti usmál a vede nás nahoru. Přiděluje nám dva různé pokoje, které mě zajímají právě tak málo jako přenocování pod širým nebem.

Na hostinec je tu nápadné ticho. Za žádnými dveřmi se neozývá žádný zvuk.

"Jsme tu jediní hosté?" ptám se.

Karl se na okamžik zastaví a hledí na mě, jako by se chtěl ubezpečit, zdali opravdu nevím, nakolik je jeho hostinec obsazený.

Nakonec odhalil v širokém úsměvu své zářivě bílé zuby. Také ty má ošetřované mnohem pečlivěji než všichni lidé, které jsem dosud zahlédla. "Ne. Ale všichni spí. Pod touto střechou se spí nádherně. Však uvidíš..."

Když pak s matkou odešli, déle neotálím a uléhám na tvrdý slamník postele. Nesvlékám se. Uléhám na záda, s rukama založenýma za hlavou, a nechávám si hlavou ještě jednou procházet všechny zastávky naší cesty z Anglie až sem.

A při tom skutečně usínám.

Když jsem otevřela oči, bylo už jasné ráno.

Hostinec procitl.

Ještě chvíli jsem ležela a naslouchala okolním zvukům. Škvírami v okenicích padá dovnitř světlo. Vstávám a otvírám okno. Ranní chlad mi dolétá na tvář. Cítím se ještě trochu omámená a v ústech mi zbývá ještě něco z příjemné chuti krve, mnohem příjemnější než kdy předtím.

Ulice a náměstí okolo kašny jsou plné lidí a mně v tu chvíli připadá, jako by se přede mnou sám od sebe prostíral stůl.

Z toho rozpoložení mě vytrhly hlučné hlasy z hostince.

Obracím se, jdu ke dveřím a vystupuji na temnou chodbu bez oken. Došla jsem až ke schodišti, vinoucímu se nahoru do třetího patra, a tu jsem se zaraženě zastavila.

Schodiště je zaplněno samými podivnými figurami. Většinou stojí, některé z nich i sedí na prošlapaných schodech - a jsou mezi nimi i takoví, kteří se díky svému zkroucení nemohou delší dobu udržet na nohou. Nikdo z nich tu nedřepí jen tak, proto tu vládne typická hrubost a netrpělivost, jako vždy mezi čekajícími. Neustále někdo pořvává na někoho druhého, že se mu příliš lepí na záda, nebo mu šlape na nohy.

Moje nechápavost narůstá o to víc, když některé z postav opětují můj pohled. Zvlášť obtížné je mi zírání jednoho vyschlého, rozklepaného dědka, kterému střídavě škube v levém očním víčku a pak zase v pravém koutku úst. Z takového škubání by se jeden zbláznil - stejně jako i já jsem znervózněla po necelé minutě. Snad bych to snášela lépe, kdyby vedle něho, za ním i nad ním nestáli další s podobným cukáním.

Jeden škube nohou, druhý paží, třetí dokonce celou hlavou. Nejkomičtěji z nich pak působí jakýsi ježatý muž, jehož obě už tak extrémně odstávající uši bez ustání poskakují nahoru dolů. Anebo jedna žena, jejíž ohryzek v hrdle provádí tentýž pohyb...

Obracejí se ke mně první poťouchlé hlasy.

"A kde to škube tobě, blonďatá holubičko?" ptá se ten s cukajícím okem a hubou. "Zvedni si šatičky, ať se podíváme...!"

Vtom se za mnou objevila matka a táhne mě odtud.

Jsem spíš fascinována než zhnusená.

"Karl čeká," říká matka.

Mlčím, dokud nedosáhneme liduprázdného vnějšího schodiště, vedoucího na dvůr.

Karl Ortlieb se opírá o zastřešenou platebnu kočárové stanice. Hryže slaměné stéblo a jakmile nás vidí přicházet, hned ho odhazuje. Než však stačí něco říci, ptám se: "Kdo jsou všichni ti divní lidé?"

Ví okamžitě, koho mám na mysli.

Jeho úsměv má v sobě cosi arogantního. A přece se mi dnes líbí ještě o něco víc než při našem včerejším pozdním příjezdu. Bere si špetku z tabatěrky a nasype si ji na hřbet ruky. Navyklým pohybem nasaje prášek nosem a všechno ještě jednou zopakuje, než konečně odpoví: "Ve třetím patře teď právě přebývá nějaký mastičkář, který se prý specializuje na tiky." Nevýrazně se usmál, aby bylo zřejmé, co si on o takové vědě myslí. "Požádal mě o dovolení, aby tu po dobu svého pobytu mohl přijímat pacienty. Tak jsem mu to dovolil."

"A už někoho uzdravil?" ptám se dál, nedbajíc matčina tichého napomenutí.

"On neuzdravuje. Ukazuje - a dává rady," odpověděl Karl Ortlieb. Pak přistupuje k matce, jež odtrhává pohled ode mně a lačně sleduje jeho tělo.

Pochopila jsem, co ty dva k sobě každopádně přitahuje.

"Karl," říká matka v tomtéž okamžiku, "se o tebe postará, dokud budu pryč."

Její slova ve mně vyvolávají tísnivou prázdnotu. Ani v jediné myšlence mi dosud nepřišlo na mysl, že by mě matka mohla kdy nechat samotnou. I když jen na čas.

Zdá se, že moji reakci předvídala. "Musí to být," zdůrazňuje. "Včera jsi dokázala, že se už docela dobře dokážeš o sebe sama postarat. Na to jsem čekala. Nyní však povinnosti, o kterých ti nemohu povědět nic bližšího, vyžadují moji přítomnost na jiném místě. Ale vrátím se zpět, jak jen to bude možné. Karl -" a snad až trochu příliš důvěrně na něho zamrkala, "- dostal ode mě přesné instrukce. Bude ti dobrým učitelem. Je to tak, Karle?"

Jeho ujišťování bylo velmi přesvědčivé, jako by mu nic víc neleželo na srdci.

Nu, jeho srdce mě zajímá. Anebo alespoň jeho obsah...

"Karl," matka jako by mi četla myšlenky, "je můj přítel. Spojenec. Tím se budeš řídit až do mého návratu!"

Přikývla jsem.

"Slib mi to!"

"Slibuji," pravím - a sama v tu chvíli nevím, zda říkám pravdu či lež.

Už několik hodin nato jsem skoro šťastná, že matka odjela. Zpráva o tom, co se přihodilo oběma strážným se rozšířila po městě s rychlostí požáru. "Můj" strážný, povídalo se, prý také podlehl svým těžkým zraněním. Nic na tom nezměnil fakt, že jsem svoji matku obelhala a nechala ho naživu.

Ve městě se to jenom hemží policisty a vojáky a já se musím sama sebe ptát, zda zůstalo umírajícímu dost času, aby prozradil cíl naší cesty. Co se toho týče, dala matka informaci až příliš ochotně.

Karl zůstává ztělesněný klid, i když se vyšetřovatelé přibližují stále víc a víc. "Proč bych si měl dělat starosti?" odpovídá na moji poznámku. "Jsi tu přece ty."

To znamená: Však ty si nějak poradíš!

Opravdu?

Když navečer policisté vstoupili do hostince - nápor mastičkářových zákazníků již pominul - chápu to jako jasné znamení toho, že teď mně bude předložen účet za moji nezodpovědnost. Neměla jsem se nechat svést hlubinami své duše. Důvody mého jednání jsou mně samotné čím dál nesrozumitelnější.

Někdo tvrdě zabušil na dveře mého pokoje.

A znovu do mě vjel ďábel. Bleskurychle ze sebe shazuji oblečení a rozvazuji tkanice korzetu pod ním, až mi ňadra téměř úplně vyklouznou ven. Celá rozcuchaná běžím ke dveřím a otevírám.

Škoda.

Muž v temném oděvu vypadá ještě nechutněji než tučný strážný. Oči mu div nevypadnou z důlků, když pohledem ulpí na tvrdých hrotech mých ňader, dokud si před nimi nezkřížím paže.

Jeho oči pohasnou zklamáním. Chce vidět mé papíry, prý kvůli zločinu, ke kterému došlo minulou noc.

O nic méně zklamaná než on, vnucuji mu svoji vůli a táži se ho, jsou-li pověsti o smrti druhého strážného založeny na pravdě.

Dokonce i v hypnóze se jeho tvář křečovitě stáhne, hlas se mu třese a pak se dozvídám jméno své první oběti: "Heinrich Bayer zemřel před pěti hodinami. Ztráta krve byla příliš těžká."

"Řekl něco, než zemřel...?"

"Ne. Ze svého bezvědomí se už neprobral."

"Dobrá..."

Muž v temném obleku mlčí a já ho posílám pryč. Už mě nikdy nebude obtěžovat. Odejde i se svým kolegou a doma si pak hodí mašli...

Aáách.

Miluji tyto svoje malé výbuchy zla.

Právě když policista odchází, objeví se za ním Karl. Pohled, s jakým vnímá můj neupravený zevnějšek, mě polévá

současně horkem i chladem. Avšak beze slova se obrací.

Stále ještě celá rozpálená zavírám dveře (na závoru) a pokládám se na postel. Za zavřenýma očima si představuji, jak se milencovy ruce dotýkají sladké brány mezi mýma nohama. Vlhnu sice, a přece nedokážu na jedinou chvíli zapomenout, že to jsou moje prsty, které mě vzrušují a laskají.

Neukojena se zvedám a upravuji si šaty. U okna pak vyčkávám na příchod tmy, pak vyrážím ven, aniž bych Karla jen potkala.

Necítím žádný strach, třebaže mi matka kdysi výrazně kladla na srdce, abych zbytečně neriskovala. Neboť jsem, jak říká matka, poslední zrozená.

Když jsem opustila hostinec u Kašny Ctnosti, zahalila mě tma, plášť mnohem pohodlnější, než je ten, který mám přehozen přes svoje šaty. Půjčila jsem si jeden z Karlových klobouků, avšak zapomněla jsem si vyžádat jeho dovolení. Díky noci, klobouku a plášti se dá stěží rozeznat, jestli jsem muž či žena. Jen ti, kdo dokážou vidět jako já, mě prohlédnou, jestli je potkám.

Puzení prozkoumat město je silnější než veškerý rozum a mám neblahé tušení, že mě snad matka přece jen opustila poněkud předčasně.

Ulice zatím ještě nejsou tak prázdné, jako při našem včerejším půlnočním příjezdu do Norimberku. Za okny svítí lampy a svíce. Doslova čichám chudobu zdejších lidí. Pro mě samotnou však majetek neznamená vůbec nic. A přece nejsem "bez prostředků". Když budu chtít, dostanu vše, po čem jen mé temné a chladné srdce zatouží.

Mé srdce...

V temnotě, která není temná, naslouchám pomalým úderům hodin, které byly kalichem zastaveny, když jsem ještě byla lidským dítětem, aby byly spuštěny v novém rytmu.

Také upírovo srdce bije.

Bije pomalu a mnohem účinněji než srdce lidské. Opět žiju. Jinak a intenzivněji než v době svého zrození z lůna ženy, která zemřela v Llandrinwythu. Tehdy se mé srdce přímo štvalo zběsilým tempem (ta vzpomínka se mi rozplývá víc a víc); dnes jako by si každého úderu užívalo.

Matka říká, že někteří výjimeční jedinci mezi lidmi, kteří vědí o naší existenci a jsou o ní přesvědčeni, označují způsob našeho bytí za nemrtvé. Ale ať si to nazývají, jak se jim zlíbí. Je pochopitelné, že je to nutí bojovat proti těm, kdo jsou jim nebetyčně nadřazeni a potají je zotročují.

Vím, že žiju. Že vnímám. A to i přesto, že skutečně hluboké pocity teprve čekají na první popud, který je probudí.

Během několika měsíců jsem tělesně dozrála do té míry, jaké lidé dosáhnou až po mnoha letech - a nikdy tomu nebude, jako u nich, konec. Jsou vydáni na pospas svému stáří. A jakkoli jsou slabí a hloupí, mají se stále za pány světa. Tápají v iluzích, že je jejich život snad dlouhý a může být ozdoben pokladem zkušenosti...

Jak směšné!

Matka mi zatajila svůj věk. Ale z několika málo narážek, které učinila na svoji minulost, mohu vyvodit některé neurčité závěry. Žila už za časů, kdy po půdě, na níž dnes stojím já, chodil král jménem Chlodvík z rodu Merovejců, jenž lpěl na iluzi své královské moci.

To už je dávno.

Mnoho, mnoho staletí.

A co je proti tomu jeden lidský život?

Také upíři stárnou. Ale s jakousi vyrovnaností, kterou si do značné míry dokážou sami udržovat. Dokud budu mít dostatečný přístup k lidské krvi, navenek se budu sotva proměňovat. Moje kůže zůstane stejně hladká a hebká. Mé oči neztratí nic ze svého lesku. Jenom pokud si působením vnějších okolností budu muset na delší dobu (a už několik dní je delší doba) odepřít životní elixír svého plemene - nebo si jej dobrovolně odepřu - potom se to trvale promítne na stavu mého těla.

Ale z toho nemusím mít žádný strach.

Věčnost se přede mnou otevírá.

Uvidím celé generace lidských červů přicházet a odcházet. Stanu se svědkem toho, jak se obraz světa proměňuje podle našich představ, a třebaže cítím, že matku a mě obklopuje nějaké tajemství, které z nás činí vyvržence z vlastní rasy, hledím do budoucnosti s důvěrou.

Nepotřebuji nikoho. Mám matku...

Myšlenky jako tyto se ke mně vkrádají stále častěji od té doby, co jsem vyrostla z dětských střevíčků.

Častokrát se mi v noci zdává o umírání v Llandrinwythu, o všech těch hrůzách, které tam kalich napáchal.

Přála bych si, aby ty sny nikdy neskončily. Čerpám sílu z utrpení těch mnoha bezejmenných a zvláště pak "našeho pana faráře"...

Záhy se vracím do hostince Karla Ortlieba.

Nechci tento svůj první výlet bez matky přehánět, ačkoli napětí ve mně naprosto přesně ví, co tady venku hledám.

Když jsem se vrátila do svého pokoje, zdálo se mi, že slyším nějaké zvláštní zvuky. Snad přicházely od onoho mastičkáře, specializovaného na "tiky" svých pacientů a oddaného této své vědě. Snad aby ulehčil jejich peněženkám - proč jinak? Lidé jsou, co se takovýchto věcí týče, tak pošetilí!

Než jsem vlezla do postele, svlékla jsem se úplně donaha. Jak ráda bych si své tělo prohlížela v zrcadle. Celé a ze všech stran. Znám ho jen v omezené míře. A vůbec neznám svoji tvář, o které matka říká, že je překrásná.

Ona to může vidět - tak jako já mohu pozorovat ji.

Je prokletím našince, že nás kalich při našem znovuzrození jen neobdarovává.

Brát a dávat je zřejmě univerzálním zákonem.

Avšak mnohokrát se ptám sebe samé, kdo stanovil tyto zákony.

Snad je toto jediný bod, ve kterém nás ti hloupí lidé překonávají: oni mají jakési iracionální vysvětlení pro příčinu běhu tohoto světa. Mají svoji víru, říká matka (a pokaždé, když to říká, tváří se velice vážně a zamyšleně).

Tato víra je také to jediné, co našince dokáže zahnat do úzkých.

Zvláštní.

Jako by osudy člověka a upíra byly propleteny mnohem složitěji než v pouhý vztah mezi úlovkem a lovcem...

Zavírám oči.

Přikrývka se otírá o moji kůži, neboť se pod ní kroutím jako had. Nejsem ani unavená, ani hladová. A přece je ve mně jakási touha, která mě zaplavuje z hodiny na hodinu čím dál tím víc nezkrotněji.

Můj klín je vlhký.

Matka a kalich mě poučily o mnohém - o tomto ale ne.

Když jsem zaslechla na úzké chodbě za dveřmi kroky, vytahuji prsty z tepla svého těla. Myšlenky se mi matou, jsem jako očarovaná. To se ví, že už dlouho čekám, že Karl...

Kdosi s tichým skřípotem tiskne kliku.

Dále ležím se zavřenýma očima a čekám.

Vnímám každý, i sebenepatrnější zvuk a vím, že nejsem v místnosti sama.

Ano, pojď! myslím si. Nebudu se bránit! Matka jistě chtěla, abys mě zasvětil i do tohoto umění...

Prkna podlahy skřípou, jako když se po nich pohybuje těžké tělo.

Pokouším se zaslechnout Karlův dech. Nedaří se mi to. Musí zadržovat dech. Je stejně vzrušený jako já. Možná se bojí, že bude odmítnut.

Jen odvahu, Karle!

Pomalu se převaluji a předstírám spánek. Přitom si stahuji přikrývku ze stehen, a přestože Karl nemůže v této tmě nic vidět, mé vzrušení stoupá, protože vím, že mám nohy roztažené a mohu ho okamžitě přijmout.

Ach, Karle, na co čekáš?

Kroky ustaly. Stojí teď zrovna vedle mě. Tiše sténám, jakoby ze vzrušujícího snu.

Konečně ucítím pohyb vzduchu z jakéhosi pohybu. On...

Avšak dotyk na mém břiše je studený.

Jako od mrtvoly.

Karle!

Víčka mi vyletí vzhůru jako na pérku.

Zírám do tváře, ze které se nepochopitelně vytratilo jakékoli kouzlo. Nepatří Karlovi. Patří tomu, jehož krev jsem okusila při našem příjezdu do Norimberku.

"Heinrichu!?" sklouzlo mi ze rtů.

"Paní...," odpovídá podlézavě.

Mám na návštěvě "mrtvého".

Hledí na mě (ano, zdá se že také vidí), marně však hledám v jeho výrazu alespoň stopu touhy.

Kladu si otázku, jak se tomu policistovi mohlo podařit mi v hypnóze lhát. Kladu si otázku, jak mě Heinrich Bayer našel.

Tak jsem se ho přímo zeptala.

"Táhlo mě to k tobě, paní. Co pro tebe mohu udělat?" Jeho rty sebou škubají. Jeho obličej je bledý a těstovitý. Čistě umytý. Na sobě má jenom bílou košili, jinak žádné pořádné oblečení, navíc je bos.

A náhle jsem pochopila vše.

Myslím, že už tomu rozumím. Ale vzápětí o tom zase pochybuji, protože ta myšlenka je prostě ohromná.

"Nehýbej se!" vyštěkla jsem. "Zůstaň, kde jsi!"

To není hrůza, co mě vede k tomu, abych vyskočila z postele a vykřikla tato slova. To je... údiv.

Heinrich pokorně poslouchá na slovo. Sklonil hlavu. Stojí tu jako kajícník. Beze slova, a přece má na propadlých rtech jakýsi nádech vnitřní rozkoše.

To je tedy situace!

Pohledem ulpívám na jisté části jeho těla; právě tam, kde je jeho košile, sahající ke kolenům, trochu vyboulená.

Stále ještě chci považovat za pravdivé to, co tvrdil ten policista.

A znovu pociťuji nával své havranově černé krve. Vrací se mi vzpomínka na to, při čemž jsem byla vyrušena...

"Tys je oklamal," říkám a přistupuji k němu. Co nejblíž. "Mysleli si, že jsi zemřel. Ale ty ses jen chtěl dostal nepozorovaně ke mně..."

Lžu sama sobě. Mám takové tušení. Ale nemohu jinak.

Tentokrát jsem se ho již dotkla. Pohladila jej po tváři. Je na dotek jiný, než jak jsem si ho uchovala ve vzpomínce. Kde je jeho hrdost, kde zůstala jeho síla?

Na jeho krku vidím krev. Právě tam, kde jsem z něho pila a kde je jeho rána sešita několika stehy. Krev, starou ani ne hodinu...

Ulevilo se mi.

Kdo krvácí, ten žije.

Zřejmě se mu otevřelo staré zranění.

Usedám před ním znovu na kraj postele. Přitom si namlouvám, že je asi stále ještě pod vlivem mé hypnózy, a proto projevuje takovou podřazenost.

Déle se už nedokážu ovládnout a obě ruce mu vsouvám pod košili. Nechává si to líbit, což ještě víc vybičuje moji nestydatost.

Dotkla jsem se jeho nahého údu. Leží mi schlíple v dlani a -

V tu chvíli kdosi prudce buší na dveře mého pokoje. Nejsou zamčené a vzápětí ten, kterého jsem už předtím očekávala, stojí na prahu.

Karl Ortlieb zvedá nad hlavu lampu a svítí dovnitř. Pokoj je zaplaven slabým světlem. Avšak dostatečným na to, aby viděl moji ruku pod Heinrichovou košilí.

Přepad se zdařil.

Na vteřinu nejsem schopna pohybu.

Heinrich otáčí hlavu směrem ke Karlovi. "Mám ho - zabít?" skřehotá.

Jsem čím dál zmatenější. Pouštím Heinricha.

Karl se k nám přibližuje bez nejmenšího náznaku strachu. "Slyšel jsem nějaký hluk, hlasy," říká. "Ale to jsem si nemyslel..."

Pokouším se mu vnutit svoji vůli, jako předtím Heinrichovi. Nechci, aby si uchoval v paměti to, co viděl při svém vstupu.

Avšak je to právě tak, jak jsem se podvědomě obávala: Karl je vůči mému vlivu imunní.

Dokáže vzdorovat i matce?

A přesto je jí oddaný...?

Zaháním tyto nesouvisející myšlenky. Najednou cítím naprosto jasně, že můj problém se nejmenuje Karl, nýbrž Heinrich.

"Počkej," zasyčela jsem, když bývalý strážný učinil jeden mrtvolně ztuhlý krok směrem k hostinskému.

Heinrich okamžitě poslechl.

Můj věrný Heinrich...

Musím se vykázat do patřičných mezí, abych ještě nakonec nenašla v tomto služebníkovi zalíbení.

Také Karl se zastavil a upřeně mě pozoruje. A třebaže jsem celá nahá, jeho zjevně zajímají jen moje oči. Čte v nich - až nakonec zavrtí hlavou, jako by nedokázal uvěřit tomu, co v nich našel.

"Ty to nevíš," vzdychl. "Ty to naprosto zjevně opravdu nevíš..."

"Co?" táži se, zahanbená a netrpělivá. "Co jako nevím?"

Jeho neveselý úsměv jako by svědčil o jeho úplném přehledu o situaci. O mojí situaci.

Karl, a nyní je mi to až otřesně jasné, o mně ví víc než já sama!

Anebo prostě víc o upírech...

"Tvá matka říkala, že jste oba strážné po vysátí krve zneškodnily," pokračuje dál. A náhle se naprosto srdečně rozesměje. "Byla by na tebe pyšná, kdyby věděla, jak jsi už daleko..."

"Nikdy by mi tu lež neodpustila...." namítla jsem.

Avšak on mi hned skočil doprostřed věty: "Právě že tu lež by ti okamžitě odpustila!"

Na okamžik si beze slova hledíme navzájem do očí.

"Chceš si ho nechat?" ptá se mě konečně. "Alespoň na chvilku?" Poškrabal se na bradě, pak pokrčil rameny a dodal: "Ale na toto -," zrakem naprosto jednoznačně sklouzne přes má napjatá prsa až dolů k mému hebkému, plavým chmýřím pokrytému klínu, "- je naprosto nepoužitelný, to mi můžeš věřit."

Věřím mu.

Poznávám, že Karlovi mohu věřit všechno. Což není mým poručníkem? Což ho matka nepověřila úkolem, aby byl mým učitelem, dokud se ona nevrátí?

A já chci, aby jím byl.

Ještě jednou pohledem sklouzávám na Heinricha. Stojí tu se svěšenými pažemi a zírá do země. Náhle pociťuji vůči němu ošklivost. Anebo ho mám alespoň plné zuby.

Karl usedá vedle mě na postel a jakoby bezděky mě pohladí rukou po vnitřní straně stehna.

Přeji si, aby nepřestával. Je mi docela jedno, jestli nás Heinrich vidí, nebo ne.

A přece nepokračuje.

S velikou vážností mi vysvětluje, koho to mám vlastně před sebou. Kdo to ke mně přišel a neomylným instinktem mrtvého mě taky našel. A tu shledávám, že čerstvá krev, kterou jsem předtím viděla na Heinrichově krku, nepatří jemu, nýbrž jeho první oběti...

Tak se poprvé dozvídám o služebných kreaturách. Dozvídám se, co se stane, když vysaju nějakému člověku krev, aniž bych ho předepsaným způsobem zabila. Vznikne služebná kreatura, protože oběť zemře a nákazou, kterou při každém sání krve přenáším, je její mrtvé tělo "nově oživeno". Pokud však vypiji jen trochu krve a oběť zůstane naživu, nestane se nejprve vůbec nic. Teprve po jeho smrti jej nákaza učiní služebníkem.

"Aby se zabránilo nekontrolovatelnému rozmnožování těchto kreatur, jež samy potřebují pro své další přežívání krev, ale přitom nepředávají nákazu, existuje jen jeden jediný způsob..."

A Karl názorným posunkem doplní své poučení.

A pak opakuje svoji otázku:

"Chceš si ho dočasně nechat, anebo...?"

Už jenom ze zvědavosti nechci.

Beru si dýku, kterou mi Karl podává, a vrážím ji Heinrichovi přímo do srdce.

Heinrich však ani nezasténal. Když jsem pak čepel zase vytáhla z jeho těla, nevytekla ani kapka krve. Jen nepatrně ulpívá na oceli cosi temného, co připomíná mou vlastní krev.

"Řekni mi, co mám udělat, paní," žadoní, jako by se nic nestalo.

Postoupila jsem mu za záda.

Oběma rukama jsem jej uchopila za hlavu a jediným prudkým trhnutím mu obrátila hlavu o sto osmdesát stupňů obličejem dozadu - tak jak jsem to viděla dělat matku u městských hradeb.

Při prasknutí vazu jsem se trochu otřásla.

Heinrich se okamžitě zhroutil a padl na zem.

"Od nynějška," přikyvuje Karl jako učitel, který je spokojený se správně, vypracovaným úkolem svého žáka, "už pečlivě zvažuj, kdy si můžeš povolit takovýto přívěsek."

Potom si naloží mrtvolu na ramena a vleče ji pryč.

A třebaže ještě dlouho na Karla čekám, už se nevrátí.

Nazítří se mi Karl vyhýbá - alespoň mám pocit, že to dělá.

Potloukám se různě po domě i po dvoře a přitom se přistihuji, že myšlenkami neustále zalétám k matce a že toužím po jejím návratu.

Abych nějak zabila čas, zařazuji se do dlouhé řady těch, kteří - jako každý den - směřují k tomu mastičkáři do podkroví. Osobně jsem se s ním ještě nesetkala. Vypadá to, jako by se on, který je neustále obklopen hosty, bál vycházet na veřejnost. Na druhé straně se však zdá, že nemá co skrývat, protože to by ho přece policisté sebrali.

Mám z toho legraci, když se stavím mezi jakousi starou matičku s tikem na obou očních víčkách a jakéhosi drzého chlápka, který se naprosto nestydatě hrabe v otevřeném poklopci, jakoby v něm ukrýval svůj tik.

Chlap slintá, no, jedna radost. Nenápadně se k němu nakláním a šeptám mu do ucha. Vzápětí nato proud slin ještě zesílí, navíc jeho obličej zmodrá, když si prsty jako do svěráku sevře varlata a pak je střídavě pouští a zase drtí, přesně jak jsem mu přikázala...

Fronta postupuje strašně pomalu. Ale mě stejně nic nenutí k přemrštěnému spěchu, a tak si podrobně studuji potíže ostatních čekajících.

Já sama předstírám škubání v levé noze, což mi umožňuje tu a tam pořádně tvrdě kopnout nejen tu šerednou bábu o schod nade mnou, ale taky - stačí se jen trochu pootočit - toho za mnou, už tak dost zmučeného.

Poté, co babka - s rozzářeným pohledem, avšak přesto stále se stejným tikem v obou víčkách - vyšla z mastičkářova pokoje, jsem konečně na řadě já.

Ani se neobtěžuji zaklepat. Pokoj je mnohem větší než ten, který přidělil Karl mně. Jeho stěny tvoří šikmá střecha a střešními okny padá dovnitř nepříjemně ostré sluneční světlo. Zde pod taškami, kryjícími střechu, se hromadí strašné horko, předzvěst blížící se bouře. Už od rána visí nad městem mračna a chvějící se vedro.

Z řečí, které jsem zaslechla venku, vím, že se lidé domnívají, že žijí nyní v čase relativního míru. Nikde poblíž nezuří žádná válka. Ale zdejší lidé si tropí posměch z jakéhosi "pruského krále", který se jmenuje Bedřich Vilém I, a jeden z nich napodoboval výrok tohoto vladaře: "Duše patří Bohu, ale všechno ostatní mně!"

Z toho je mi jasné, že tento Bedřich Vilém rozhodně nemůže být upír. Protože žádný našinec by nikdy nevzal do úst takové slovo...

"Jen pojď dál, krásná -"

Pak se zarazí.

Hlas doktora Mendela (to jméno stojí na štítku na dveřích) mě vytrhl z mých úvah. Sedí za stolem, na němž jsou rozloženy různé nástroje a přesýpací hodiny.

Doktor Mendel je starý a vychrtlý. Kotlety má dlouhé tak, že mu sahají až k spodním okrajům čelistí, a pomocí vypouklých skel, zasazených do jakési drátěné obruby, se pokouší zmírnit slabost svých malých, temných očí.

Když dojdu až k němu, vidím, jak se pokoj odráží ve sklech jeho brýlí.

Avšak tam, kde stojím já, je prázdno.

Doktor Mendel má na sobě vestu, z jejíž kapsy mu vyčnívá řetěz od kapesních hodinek. Hlas má velmi tichý, takže hned chápu, proč jsem dveřmi slyšela jen hlasy jeho pacientů.

Vypadá... zmateně.

"Kdo jsi?" táže se konečně. "Ty nepotřebuješ moji pomoc - přestaň se přetvařovat!"

To jenom zvýší můj zájem o něho. Co mělo být původně jen mým rozmarem, najednou nabývá vážnějších rozměrů.

"Chtěla jsem jenom vidět, kdo to tady tolik lidí vodí za nos. Myslela jsem si, že takový čertův chlapík by měl být přesně podle mého gusta..."

"Já nikoho za nos nevodím!" Kolem úst se mu objevil výraz nevole. "Jak to se mnou...?"

Opět nedokončí větu, nýbrž bleskurychle vyskočí ze židle.

Jsem větší než on. A taky silnější. A přesto se neohroženě postaví přede mě a zespodu na mě upřeně zírá.

"Odkud jsi přišla?"

Pokrčím rameny. Cítím, že jeho nedokážu ovlivnit. Stejně jako Karla. Zřejmě existují i další lidé, kteří bez obtíží dokážou vzdorovat mé sugesci. Musím se s tím naučit počítat.

Abych neprozradila nic, co bych mu nemohla "vymazat" z paměti, obracím se a jdu ke dveřím.

"Ne, zůstaň!"

"Možná ještě přijdu," říkám, aniž bych zastavila. "Ale myslím, že asi ne..."

"Kdo jsi?"

Ještě jsem zrychlila, pak jsem doslova rozrazila dveře a vyběhla na chodbu. Jako bych z tónu jeho hlasu vyrozuměla, že vytušil, že mé lidství je víc než pochybné. Ale kdybych ho na místě roztrhala, vzbudilo by to příliš velký rozruch. Bude lepší, když odejdu.

Jeho kroky mě sledovaly až ke dveřím.

Zdá se, že netuší, že bydlíme pod jednou střechou. A abych mu to neprozradila, prodírám se po schodišti až dolů do

přízemí a vycházím ven z hostince.

Několik dalších hodin se bez cíle potloukám po okolí. Je mi jasné, kolik se toho ještě musím naučit o tomto světě, který má mnohem více nuancí a odstínů, než mě mohl kalich při mém znovuzrození naučit.

Teprve za tmy se odhodlávám k návratu.

A ani teď jsem nepotkala žádného jiného hosta, třebaže mi Karl řekl, že je hostinec obsazen až do posledního pokoje. Ve dne tu a tam nějakého vidím. Poznávám je podle toho, že nemají žádný tik, takže to nejsou klienti doktora Mendela.

Obvykle, když se večer vracím domů, vítá mě jen ticho.

Dnes je to jinak.

Jakási žalostná melodie mě ještě dřív, než dojdu ke svému pokoji, láká do té části domu, kde žije sám Karl. Jasně zvonivý, lahodný ženský hlas ještě každým krokem stupňuje moji zvědavost. V první chvíli mě v blahé naději píchne u srdce, protože věřím, že se matka vrátila. Ale čím víc se přibližuji k tomuto zdroji nočních radovánek, tím je mi jasnější, že matka by nebyla takové sentimentality schopna.

Je příliš silná a příliš se ovládá, než aby se dala k něčemu takovému svést.

A taky docela jistě to nemůže být její hlas.

Bezhlučně se pohybuji chodbami velkého domu. Říše Karlova soukromí se nachází v levém křídle prvního patra. Jako všude, kde jsem až dosud slídila, ani tady nikde nejsou zavřené dveře.

Nepozorována se přibližuji k místnosti, odkud vychází zpěv.

Před dveřmi poklekám a tisknu pravé oko na prázdnou klíčovou dírku.

Nevím sice, co jsem očekávala, ale to, co vidím, mi vyrazí dech (ano, já dýchám, nejsem žádná kreatura!).

Klečím před Karlovou ložnicí a hledím přímo na jeho postel, ve které si hoví s nějakou cizí ženou. Na posteli není ani jediný polštář nebo přikrývka. Karl a ta žena sedí naproti sobě, on s nohama zkříženýma pod sebou, ona zády opřená o pelest postele, s nohama široce roztaženýma.

Karl je od pasu nahoru nahý. Má na sobě jen dlouhé spodky a poprvé vidím, jak má skvěle vypracovanou postavu.

Žena má na sobě jen napolo rozepnutou šněrovačku. Má obrovské, těžké prsy, široké boky a poměrně tlustá stehna. A přece je vysloveně hezká. Její kulatý obličej a veselé oči vyzařují svěžest a temperament. Její vlasy jsou plavé a vlnité. Vypadá jako nymfa, která se právě vynořila z hlubin moře, aby očarovala nějakého smrtelníka.

A podařilo se jí to.

Ještě nikdy jsem neviděla Karla tak rozjařeného. Tak nepokrytě veselého.

Kolem něho stojí rozestaveny plné mísy, džbány a poháry. Každý pohyb nádobí povážlivě rozkolísá, ale zdá se, že to ani jednomu z nich nevadí.

Právě ta žena zpívá hrdelním hlasem ten sentimentální popěvek. Pokaždé se jen na chvíli odmlčí, když jí Karl mezi smyslně vyklenuté, v očekávání rozevřené rty strčí nějaké ovoce nebo kus pečeně.

Jsem tou scénou tak fascinována, že jsem docela zapomněla na všechno kolem.

A také oni jako by zapomněli na všechno mimo tento pokoj. A přece na té idyle ulpívá cosi nedefinovatelného, co mě vybízí k opatrnosti. Nedovedu ten pocit nijak zařadit a opět ho v sobě potlačím.

Karl hýčká svou vyvolenou podle všech pravidel umění. Přeju jí to. Jediné, co dokážu Karlovi stěží odpustit, je to, že jeho spoluhráčkou nejsem já.

Teď právě si vkládá jahodu mezi zuby a přibližuje se s ní k roztouženým rtům milenky. Jazykem se dotkne jeho rtů, provokuje, pak ucukne zpět a nakonec ukousne polovinu sladkého plodu.

Karl jí vloží další jahodu mezi ňadra, přinutí svou vytouženou, aby se poněkud víc položila a pak jí nalévá z jednoho džbánu jasnou, perlivou tekutinu do jejího hlubokého pupku.

Tuším, co bude následovat, a taky se tak stane. Karl vysrkne tekutinu z jejího pupku a pak se požitkářsky propracovává až k jejím ňadrům, které jsou při všem svém objemu tak pevná a svůdná, že sama sotva dokážu odolat jejich přitažlivosti. Také já bych je chtěla hníst, líbat, chvíli jemně a chvíli vyzývavě laskat...

Nenaplněná rozkoš mi způsobuje závrať.

Uvědomuji si, že se stane neštěstí, jestli tady budu ještě déle přihlížet.

Ale je těžké uposlechnout hlasu rozumu. Tak ráda bych se ještě podívala na Karlovo tvrdé přirození. Avšak on ani teď nikterak nepospíchá, aby se svlékl docela. Vypadá to, jako by vše, po čem touží, byla jen tato hravá erotika...

Šílené.

Nedokážu tomu uvěřit, že by příležitost nedotáhl až do konce. Ale minuty ubíhají a můj vlastní chtíč rozpoutává tisíce ohňů ve středu mého těla, jenž ještě nikdy nepřijal žádného muže, ačkoli naprosto přesně vím, jak se to dělá.

Konečně se odtrhuji. Rozhodnuta nechat ten žár při nejbližší příležitosti uhasit, ať už Karlem, nebo někým jiným.

Můj pokoj ještě nikdy nebyl tak prázdný, jako této noci.

Když otevřeným oknem do mého pokoje proniklo ptačí cvrlikání, vstávám - a jsem hladovější než kdy jindy.

Karla jsem zastihla sedět v kuchyni samotného u snídaně.

V dobré náladě mě zdraví.

Trochu je mi divné, že už poslal dámu svého srdce domů - anebo ještě spí, vyčerpaná po nočním řádění, kterého jsem už nebyla svědkem?

Přisedla jsem k němu, chvíli ho pozoruji, jak mezi čelistmi zpracovává chlebovou kůrku. Konečně říká: "Vím, že tě nemůžu uvázat. Ale bylo by mi milejší, kdybys ty své výlety omezila jenom na den. Tvoje matka mě o to požádala. Musíš být opatrnější! Sama víš, proč."

Slibuji mu to. Ostatně, proč ne? Karl je Karl, a já jsem já. Uvidíme, jestli se mi podaří respektovat jeho přání.

Moc tomu nevěřím.

Po tomto "oficiálním" povolení denních vycházek ještě přemýšlím, jestli se ho mám zeptat na jeho vlastní milostná dobrodružství. Ale nakonec to považuji za nepraktické. Ještě by to vybičovalo oheň, který stěží držím na uzdě pod kůží, v nezvládnutelný požár.

Ne, od této noci jsem odhodlána se sama postarat o svoje blaho.

V každém směru.

Ale teď je čas, abych se nasnídala já.

Pozdravila jsem ještě jednou Karla a vyšla ven z hostince.

Trhovci zatím na náměstí dotáhli plně naložené káry a hlasitými, drsnými hlasy vychvalují své zboží. Tu a tam si trochu zažertují se zákazníky, zvláště jestli jde o ctihodné matróny. I já se stávám terčem některých mladších chvástalů. Ale není to ani tak výsměch, čím mě častují, spíš skryté výzvy.

Bohužel není mezi nimi ani jeden takový chlapík, který by se mi líbil.

Pestrý ruch v ulicích a křivolakých uličkách říšského města mě fascinuje. Pomáhá mi zapomenout na to, že mě matka opustila, aniž by prozradila, kdy se vrátí. Pomáhá mi to potlačovat temné podezření, které ve mně klíčí od včerejší noci: Co když se matka už nikdy nevrátí? Co když mě tady nechala všemu napospas?

Vím, že je nevděčné takto smýšlet. A přece, sémě pochybnosti ve mně již vyklíčilo...

"Hola, panenko! Kampak tak sama...?"

Z plátenického krámku se na mě šklebí příjemný obličej. Chlapec, ne víc než sedmnáctiletý či osmnáctiletý. Má dolíčky v obou tvářích a pihy. Je veliký a šlachovitý, tak trochu připomíná Karla v mladších letech.

Mé ješitnosti dělá dobře, že dokonce i v těch "hadrech", které mám na sobě, přitahuji pozornost mužů.

Okamžitě odkládám veškerou opatrnost stranou a přistupuji k mladíkovi.

"Hola, mistře Hubatý! Obdaruješ mě něčím ze svého skvělého zboží? Sám vidíš, že nemám nic moc..."

V první chvíli vypadá poněkud vylekaně z toho, že jsem zareagovala na jeho pokřikování. Avšak vzápětí se mu ve tváři kromě ruměnce objeví i roztouženost. Napřímí se, vypne hruď a zahlaholí: "Ovinu tě celou svým nejlepším suknem. Ale tohle zde -," rukou ukazuje na svoje rozložené zboží, "- jsou všechno jen laciné šunty. Musíš jít se mnou ke mně domů. Tam mám uloženy skutečně vzácné látky, které by bylo škoda tu jen tak nabízet!"

"Ale tak je přece nikdy neprodáš."

"To je moje starost. Tak co?"

Je na čase. Celá se chvěju rozkoší, jak se těším na to, co přijde.

"Zaveď mě tam. Ale co bude tady s tvým zbožím?"

"Žádný problém..." Krátce odběhl k vedlejšímu, sotva dvacet kroků vzdálenému krámku, s jehož majitelem se zřejmě dobře zná. Chvíli si s ním něco špitá a znovu a znovu roztouženě kradmo pošilhává směrem ke mně, jako by se bál, že mu uteču - anebo se rozplynu jako fata morgana.

Avšak nic takového nemám v úmyslu.

O chvíli později již spolu spěcháme temnou úzkou uličkou - zkratkou, jak mě Ludwig (prozradil mi svoje jméno a dozvěděl se mé) ujišťuje.

Avšak již po krátké chvíli ztrácím trpělivost.

Široko, daleko není nikdo.

Zastavuji se.

"Co je?" táže se. "Nemusíš mít strach. Za chvíli budeme ve světlejší..."

Hlupáček.

Je tu dost světla, aby viděl, jak si odhaluji ňadra a vyzývavě vypínám hruď proti němu.

"Tak už pojď!" říkám.

Váhá. Jako by měl skutečně strach z vlastní kuráže. A snad taky je moje vstřícnost příliš rázná. Ale to už rozvírám svůj plášť ještě víc, strhávám ze sebe šaty a ukazuji mu, že pod nimi nemám nic víc, než svůj rozpálený klín, nedokážu se už ovládnout.

Doslova na mě padl. Jeho sípavý dech žádostivě sklouzává po mých prsech, pak je začíná líbat a hníst. Až příliš ráda se nechávám stáhnout na zem. Špinavá dlažba mi pramálo kazí potěšení, které mi jeho bouřlivé dobývání působí. Pokládá se na mě a rychle si rozepíná opasek. Trvá jen chvíli a už je vysvobozen z kalhot, a pak cítím, jak bez jakéhokoli dalšího zaváhání sám od sebe snadno nalézá vstup do mého těla.

Pak Ludwig na chvíli strnul, jako by nejprve musel tiše vychutnat úzkost mého klína, aby se ujistil, že se mu to všechno jenom nezdá.

Na pár vteřin ho nechávám být, avšak pak mu dávám lehkým plácnutím po zadku najevo, že od něho očekávám víc, než že si na mně jen poleží.

Zřejmě je dost chápavý, a tak poprvé zažívám sexuální rozkoš s mužem - třebaže je to ještě skoro chlapec. Naše těla do sebe fantasticky zapadají, a jeho mladistvý zápal mě přivede záhy k prvnímu orgasmu v mém životě. Vší silou se snaží uspokojit nejen sebe, nýbrž i mě. Jeho nárazy mě prochvívají do nejzazšího koutku těla. Prsa se mi zvedají a zase klesají. Ludwig mi je pevně svírá, prsty noří hluboko do jejich jemného masa.

Kdyby teď někdo vešel do této uličky...

Ale nepřichází nikdo. Jsme tu jen my. Znovu a znovu se dostávám na samý vrcholek vlny rozkoše, která mnou znovu a znovu probíhá. Zdá se, že jeho energie je nevyčerpatelná.

Avšak já po utišení palčivého chtíče cítím, jak se ve mně probouzí ještě něco jiného.

Dopřávám mu ještě pár minut, pak už se cítím napoprvé dostatečně ukojena. Uchopím Ludwiga v zátylku a oběma rukama si ho přitahuji k sobě. Krátce jeho krk hltám pohledem a svojí vůlí mu přikazuji naprosté mlčení. A pak zabořuji zuby do jeho hrdla a lačně saju každou kapičku jeho rozpálené krve. Přímo dokážu sledovat, jak mi krev proudí hrdlem,

a to mě vzrušuje.

Zapomínám na Heinricha.

Ludwig je mým dosud největším požitkem.

Nakonec jej vděčně zbavuji hrozby věčného otroctví, tak jak mě to naučil Karl.

A aniž bych se po něm jen jedenkrát ohlédla, vracím se do hostince. Cítím se zbavena strašlivého tlaku.

Teprve, když nastane noc, znovu opouštím dům.

Karlův zákaz mě nikterak nevzrušuje.

Když se pak pozdě v noci opět vracím domů, připlížím se ke Karlově ložnici.

Tentokrát ho nacházím ve vedlejší místnosti. Klíčovou dírkou ho spolu s jeho milenkou pozoruji u bohatě prostřené tabule. Právě si pohrává jazykem v jejím uchu, přičemž ona vyráží se sebe tiché výkřiky rozkoše.

Ale třebaže jsem tentokrát prokázala obrovskou trpělivost, potěšení uvidět Karla s jeho rubensovskou dámou při skutečném milování mi ani tentokrát nebylo dopřáno. Spokojili se s pouhými polibky a jednoznačnými dotyky.

Ani další noci se nic nezměnilo. Jen ta žena se mi zdála být stále tlustější, aniž by však nějak ztrácela na svém půvabu.

Karl má poněkud zvláštní vkus, ale rozhodně vkus má.

Tak plynuly dny a týdny.

Karl mi znovu zakazuje, aby se toulala po nocích. Zdá se, že si něčeho všiml.

Znovu mu slibuji, že už budu poslušná.

A vše zůstává při starém.

A matka je stále pryč.

Jednou v noci jsem se probudila z nádherného snu, ve kterým si mě brali dva silní, pořádně žádostiví chlapci současně. Prsní bradavky mám vzrušením ztvrdlé skoro na kámen. Teprve po chvíli se však opakuje zvuk, který mě probudil.

Vklouzla jsem do svých šatů, korzet nechala ležet bez povšimnutí, a odcházím z pokoje. Už zatímco procházím domem, poznávám, že zvuky přicházejí z kuchyně.

Je to Karl, a zatímco jiní spí, on se točí kolem plotny a cosi kuchtí na velkém plameni. Stůl, na kterém zpravidla snídává, je pěkně prostřený. Pro jednu osobu.

Předpokládám, že mu jeho milenka tuto noc nepřišla, a tak se snaží těmi feudálními hody překonat svou rozmrzelost.

Na plotně stojí několik velkých hrnců. Vůně, která se z nich šíří, je lákavá dokonce i pro mě.

Zdá se, že Karl je skutečný genius nejen ve vymýšlení erotických hrátek.

Jakmile mě zahlédl, zvedl se od své práce. Právě ostrým nožem odřezával pěkný kus masa od dlouhé kosti.

"A, Creanna, má krásná, má ošklivá," vítá mě. "Byl jsem příliš hlučný? Vzbudil jsem tě? Jak dlouho tu už stojíš?"

Zdá se, že právě na odpovědi na tuto poslední otázku mu velice záleží. Pošilhává po mně s nedůvěrou, na jakou u něho nejsem zvyklá.

"Zrovna teď jsem přišla," říkám. Pohledem sklouzávám po prostřeném stole. "A taky hned zase půjdu. Nechtěla jsem rušit."

"Nerušíš." Zdá se, že už se vzpamatoval. "Prostřu ještě pro jednoho." Zpozoroval můj odmítavý úsměv a dodává: "Slibuji ti hostinu, jakou jsi ještě nikdy neokusila..."

Okamžitě se mi vybaví jeho dovádění s tou buclatou neznámou. Vyhlídka na to, že by Karl mohl mít se mnou za lubem něco podobného jako s ní, mě dráždí. A přece trvám na svém: "To bys měl vědět, že já nemohu jíst vaše jídlo. Ani když ho svůdně upravíš a prostřeš. Ale jestli ti na tom tolik záleží, ráda ti budu dělat společnost. Můžeme si trochu popovídat."

Omlouvá se za svoji nedovtipnost, ale moji nabídku okamžitě přijímá.

Sedám si k prostřené tabuli, zatímco Karl okořenil maso a pustil ho do hrnce.

Karl se pohybuje jako velký mistr kuchař. Každý pohyb ruky jako by mu za dlouhá léta přešel do masa i do krve.

A mezitím si povídáme.

"Stále ještě nemáš žádné zprávy od matky?" ptám se.

"Ne. Ale určitě má dobré důvody pro to, aby zůstávala pryč."

"Vzala s sebou kalich. Víš, k čemu slouží?"

"Ne."

Tentokrát lže on. Tvářím se jakoby nic.

"Ještě nikdy jsem tě neviděla s žádnou ženou," lžu pro změnu zase já. "Když někdo vypadá jako ty, určitě má milenek, na každém prstě jednu..."

Trhl sebou. A opět se v jeho pohledu mihne nedůvěra. Avšak já na něho hledím přímo a jako nevinnost sama. Jestli něco opravdu ovládám, tak právě toto...

"A ty?" ptá se. "Jak jsi na tom ty?"

"Děkuji, nemohu si stěžovat." Tato odpověď ho zmate ještě víc.

Jeho uzavřenost polevila teprve, když usedl ke mně ke stolu a s neuvěřitelným apetitem začal polykat celou tu připravenou hostinu. Dává si do nosu a oči se mu rozzáří při každém novém kousnutí.

Ale mně, jak se tak na něho dívám, je tak nějak divně.

A také je mi teď už jasné, že Karl nikdy neměl v úmyslu praktikovat se mnou to, co dělal s tou smrtelnicí.

Třikrát škoda, ale nic na tom nelze změnit. Možná mu matka přikázala, aby dal prsty pryč ode mě. To by jí bylo podobné.

Když asi o hodinu později předstírám únavu a opouštím Karla, ještě dávno není se svým nevázaným hodováním

hotov.

Propouští mě se zvláštním leskem v očích, které i mně, jež jsem ztělesněné zlo, jaksi nahání strach.

Vracím se zpět do svého pokoje a náhle cítím od Karla Ortlieba jakýsi nevysvětlitelný odstup. Je to, jako by se přes mě převalilo jakési mrazení, když si zpětně vybavuji, jak učinil z toho hnusného jídla jakýsi rituál.

Když pak následující noci opět slídím před jeho pokojem, vidím ho při stejné důvěrné hře. Jen dáma jeho srdce je jiná. Něco se muselo přihodit, že mu ta druhá dala košem.

Nebo on jí.

U Karla se to nikdy neví.

Také tato nová odpovídá jeho zjevné zálibě v přebujnělých kráskách.

Uplynuly celé měsíce. Postupně získávám přehled o politických poměrech v německé říši. Norimberk je jakýsi tavící tyglík této doby. Občas musím vynaložit všechny prostředky na to, abych upírům, kteří zde v pozadí tahají za nitky, šla z cesty.

Po matce dosud ani slechu.

Každých pár měsíců se střídají Karlovy milenky - jeho vášeň pro tlusté ženy je zřejmá.

A ani já nezahálím. Vždycky se najde nějaký pěkný chlap, který mi poskytne obojí, po čem toužím. Během dlouhého čekání konečně nacházím muže, u kterého se omezuji, pokud jde o pití krve. Je to nejlepší milenec, jakého si mohu představit. Vytrvalý a fantasticky vynalézavý. Byla by obrovská škoda ho jednoduše zabít. Hypnóza mu brání, aby prozradil mé temné spády. Jmenuje se Konrád. Nevypadá nijak zvláštně, ale má slušný příjem.

Coby kat...

Jednoho pošmourného dne na konci listopadu roku 1737 opouštím Konrádův věžní byt nedaleko řeky Pegnitz.

Rakousko bojuje s Turky a vzdálené válečné nálady doléhají až za hradby Norimberku. Všude lidé diskutují o smysluplnosti či nesmyslnosti takového válečného tažení a mně to připadá, jako by už předvídali, že brzy už snad vzplane válka i na německé půdě.

Už devět let žiju v tomto městě a každou čtvrť, každý kout jsem už důvěrně poznala. Skoro až hraničí s divem, že mě ještě nevypátrali ti, kterým se z dobrých důvodů snažím vyhnout. Ale třeba je to způsobeno jen mojí obrovskou obratností...

Hostinec u Kašny Ctnosti se za ta léta skoro vůbec nezměnil. Samozřejmě že mastičkář tu už nebydlí - jednoho dne prostě zmizel, aniž bych zaznamenala jeho odjezd. V tomto domě, kde žiju, je to vůbec jen stálé přijíždění a odjíždění. A můj vztah ke Karlovi sotva může být podivnější. Já jsem akceptovala, že se o mě nezajímá, a vypadá to, že také on se už naučil tolerovat mi mé nálady a riskantní výlety.

Možná ale že to dělá jen proto, že už nevěří, že se matka vrátí.

Stejně jako já.

Celé roky jsem doufala, že jednoho dne se najednou zase objeví přede mnou. Mé pocity vůči ní se často měnily. Kolikrát jsem ji proklínala pro její nezájem. A vzápětí zase hledala omluvu pro její jednání. Zcela jistě se však budu muset brzy rozhodnout, jestli zůstanu dál tady v Norimberku, anebo se začnu na vlastní pěst protloukat světem, který je příliš veliký a pestrý na to, abych věčně zůstala v tomto jednom městě. Pravděpodobně se vydám do Anglie, snad tam narazím na matčinu stopu, cosi mi totiž napovídá, že se po svém odchodu vydala právě tam.

Avšak všechny tyto myšlenky rázem mizejí jako včerejší sníh, když vstupuji do hostinského dvora. Stojí tu jakýsi cizí kůň, avšak sedlo je mi důvěrně známé.

Náhle cítím tlak na prsou, běžím po vnějším schodišti nahoru, rozrazím dveře a s hlasitým voláním se řítím chodbami.

Rázem však ztrácím hlas, když náhle stojí přede mnou matka a za ní se vynoří Karl s naprosto lhostejným výrazem.

"Matko...!"

Snažím se ovládnout. Ale stále se chvěju. Nohy se pode mnou podlamují, jako by mi všechny svaly a šlachy v nich vypověděly službu.

Přistupuje až ke mně a hladí mě po tváři. Naprosto lehce a krátce. Vypadá unaveně. Doslova vyčerpaně.

Přemýšlím, co se jí asi mohlo stát.

"Kdes - byla tak dlouho...?"

"Pryč. Daleko odtud." Nervózně se usmívá. "Ale teď už jsem zase tady."

"Zase mě opustíš?" Zdánlivě zapuzené se mi strach znovu třepotá při této otázce v očích.

"Ne," uklidňuje mě. "Já tebe tak brzy neopustím."

Zní to tak, jako by tím mínila, že já opustím ji.

Ale to já přece nikdy neudělám! Ach, matko...

Je to zvláštní pocit, znovu ji mít u sebe po tak dlouhé době - vnějškově skoro nezměněnou - a přece se nedozvědět, co během své nepřítomnosti prováděla.

Karl se mě pokouší brzdit, když se mi věty jen řinou ze rtů. Avšak stačí jediné matčino gesto a nechává nás samotné.

Jdeme spolu do mého pokoje a sedáme si na postel.

Trpělivě vyslechne mé vyprávění o všem, co jsem prožila. Nepokrytě jí popisuji svoje sexuální dobrodružství. Zdá se, že se jí to líbí. Jen o Konrádovi se zatím nezmiňuji. Ani nevím proč.

"Věděla jsem, že se protlučeš," říká mi nakonec. "Poznala jsi svoji sílu a umíš jí použít. To je důležité. A brzy bude ještě důležitější..."

"Jak to myslíš?"

Záhadně se usmívá.

Pak na okamžik odchází z místnosti a po chvíli se vrací s brašnou, která je mi až příliš dobře známa. Ještě než se

stačím zeptat, vyjímá z ní kalich a postaví ho přede mnou na podlahu.

Co se pak vzápětí stalo, je příliš úděsné, než aby se to dalo vylíčit slovy.

Kalich se rozzářil a jeho světlo jako šíp vystřelilo přímo proti mně. Noří m se do ohně, jenž mě bez varování rázem okrádá o vše, co jsem si za ty roky namáhavě osvojila. Má osobnost je zasypána tím světlem, pronikajícím až do hloubi mých kostí a duše.

Svíjím se v plamenech, které mě stravují, ale není úniku. Matka stojí opodál a pozoruje to, co se se mnou děje, aniž by cokoli podnikla.

Snad je to ta nejstrašnější zkušenost, kterou si s sebou beru do zapomnění: matka mě nemiluje. Matka není mou matkou. Mou matkou je kalich. A ten se mnou bude dělat, co se mu zlíbí...

"Kde to jsem...?"

Ze rtů mi sklouzla otázka, avšak není tu nikdo, kdo by mi na ni mohl odpovědět.

Cítím se nějak divně.

Sedím v jakémsi kočáru, jedoucím po hrbolaté cestě.

Jak jsem se sem dostala?

A kam to jedu?

Nevzpomínám si, že bych nastupovala. Nevzpomínám si ani, odkud jsem vyjela. Venku je jasný den. Kola kočáru víří prach. Slyším vozkovy příkazy a švihání bičem.

Několik minut prostě jen sedím a prohlížím si sebe samu.

Na sobě mám nádherné bílé šaty s volány, v pase úzce sešněrované.

Ty šaty jsou mi stejně cizí jako všechno.

Jako já sama.

Kdo jsem?

Cítím, že bych to měla vědět. A přece nevím. Je to jako sen, ze kterého se snad brzy vyklubu jako černý motýl z kukly...

Kočár nikde nezastavuje, až dokud se před námi neobjeví střechy nějakého města, a tam přepřahá kočí na stanici koně.

Zůstala jsem v kočáře, nedokážu vystoupit. Vidím, jak kočí přivádí ženu středního věku, její zavazadlo přivazuje na střechu kočáru a pak jí pomáhá dovnitř ke mně.

Kočí je chlupatý drban. Vypadá velice primitivně. Oči mu pod hustým obočím žhnou jako uhlíky. Kývl na mě jako na starou známou a přece se ho nijak nedokážu zeptat na něco o sobě.

Zatímco se má nová spolucestující usazuje, kočí už zase couvá z kočáru ven, přičemž se na okamžik zdrží kousek od mého obličeje a se zlým humorem mi šeptá do ucha: "Váš proviant, slečno. Doufám, že si pochutnáte..."

Nechápavě na něho hledím.

Dvířka se za ní zabouchla.

Zůstala jsem sama s ní. Seznamujeme se.

Je ženou nějakého učitele, který nastoupil na nové místo v Praze a ona tam teď cestuje za ním. Vydávám se za dceru nějakého flanďáka a sama se divím, jak lehko mi falešná identita jde z úst.

I když toho o sobě moc nevím, jedním jsem si naprosto jistá, totiž tím, že rozhodně nejsem smrtelnice. Žádný lidský červ jako tahleta, co tu sedí naproti mně a pořád si nějak upravuje účes nebo si nervózně pudruje tváře.

"Kde to teď jsme?" tážu se a doufám, že tím nevzbudím příliš podezření.

"V Plzni,"'říká.

Praha... Plzeň...

Jména těch měst mi nic neříkají, ale zdá se, že Praha je cílem této cesty.

Pohybuji se jako ve stavu beztíže. Jedeme celou noc a když zvrásněná tvář měsíce pronikne mezi vrcholky lesních stromů, konečně se upamatovávám, co jsem zač.

Učitelova žena spí, jakkoli je mi nepochopitelné, jak někdo může v takové rozhrkané káře na spánek jenom pomyslet.

Oknem pozoruji bizarní krajinu, jaká se nabízí pouze v noci. Ve tmě vypadají všechna místa, i ta v denním světle dokonale známá, podivuhodně proměněná; jako hory a údolí na cizí planetě. V takový čas se odkrývají všechny její hrůzy, ukryté za slunečního svitu.

Já je nyní, zatímco se kočár řítí temnotami, vidím všechny.

Vidím stíny, které patří těm, jimž je noc loveckým revírem, a čím více těch stínů vidím, tím více se sama proměňuji v jeden z nich.

Naprosto se nedivím tomu, že dokážu vidět stejně dobře jako za nejjasnějšího dne.

Naprosto se nedivím ani tomu, že můj pohled je stále toužebněji přitahován bledou kůží učitelovy manželky, že se mé nehty prodlužují a zakřivují, že se mi špičáky derou ven ze rtů.

Poddávám se tomu.

Poddávám se i svému narůstajícímu a sílícímu hladu a dovoluji svému instinktu, ať si dělá, co chce. Sama sebe však přitom pozoruji jako někoho naprosto cizího.

Líbí se mi, co vidím. Svým drápem, ostrým jako nůž, protínám oběti ve spánku krční tepnu, žena s chroptěním procitá, vytřeští oči, sotva však dokáže ještě něco zahlédnout v posledních vteřinách svého života.

Ta dobračka kope kolem sebe, jako by se chtěla bránit. Ale proti mně nemá šanci. Tisknu ústa do otevřené rány a vysávám jí stále ještě živou krev z žil.

Nakonec vyhazuji mrtvolu v plné jízdě z kočáru do křoví u cesty.

Kočí to musel zahlédnout, a přece nezastavuje. Za ranního rozbřesku jsme v Praze. Tam, kam mířila i učitelova žena.
Teď už tedy vím, co jsem zač, ale pořád ještě nevím, kdo jsem...

A teď stojím mezi domy, které nejsou o nic krásnější, o nic honosnější, než jsem čekala, jakkoli si nedokážu nikterak vybavit, že bych tu kdy předtím byla.
Kočár zastavil jen krátce, abych mohla vystoupit, a vzápětí se rozjel dál do šedivého jitřního přísvitu.
Nemám nic, než šaty na sobě. Ani to nejmenší zavazadlo. A přece, jakmile se daly mé nohy po pohybu, vím okamžitě, kam mám namířeno, a přitom mi to připadá všechno mnohem míň šílené, než by mělo.
A když mě pak přece přepadla pochybnost, jestli jdu správným směrem, a chci se otočit, najednou mám svíravý pocit, jakoby mi šněrovačka sama od sebe prudce stáhla a stiskla srdce.
Zakolísala jsem, pak jsem se však opět vzpamatovala a opět se vydávám původním směrem. Tlak okamžitě povolil. Zhluboka a žíznivě se nadechuji. V tuto časnou hodinu patří město skoro celé jen mně samé.
Po krátké cestě jsem u domu, který je mým cílem.
Nenamáhám se klepáním, nýbrž okamžitě vcházím dovnitř. Vzápětí slyším kvílení umírajícího, které mi připomíná kňučení učitelovy ženy.
Jdu za zvuky, po schodech do prvního patra.
Klíčovou dírkou jsem nahlédla do místnosti za dveřmi (co mi to jenom připomíná?) a pozoruji fascinující divadlo.
Vidím jakéhosi muže s úžasným kouzlem osobnosti. Je ke mně obrácen svým vznešeným profilem. Pod okem mu jako syrové maso, z něhož se sloupla kůže, pulzuje jizva ve tvaru kříže. Stěží se dá říci, jak je muž starý. Avšak zralost, jež z něho vyzařuje, každopádně svědčí o vysokém věku. Dlouhé šedivé vlasy má vzadu sepjaty sponou. Na sobě má kabátec, nabíranou košili a kalhoty. Na nohách lakýrky, lesknoucí se jak smrt.
Má krásné ruce.
Je jako já a přece docela jiný.
Pije krev své oběti, aniž by se jí jen dotkl!
Nevím, kdo je ta žena, která před ním sedí na židli a hledí na něho, děsuplného.
Stejně jako já i ona vidí zvláštní nádobu, vznášející se ve vzduchu nad upírovou otevřenou dlaní.
Na zlomek vteřiny mám pocit, jako bych ten kalich ve tvaru lilie poznávala.
Pak však ten pocit opět zmizí a já zase jen pozoruji.
Vidím, jak žena v bolestech rozhodila nahé ruce, jak se jí jakýmsi kouzlem otvírají tepny po celé své délce a krev z nich prýští jediným mohutným proudem jako z vodotrysku. Avšak neroztříkla se zbytečně po celé místnosti, nýbrž tajemnými cestičkami nachází každá kapka cestu přímo do vznášející se nádoby!
A zatímco žena visí mrtvá na židli, aniž by z ní spadla, přikládá si upír konečně nádobu ke rtům a několika pomalými doušky ji vyprazdňuje. Pak udělá to, co rovněž já považuji za docela normální: otočí své oběti hlavu čelem dozadu.
Kalich zmizel. Nebyl pravý. Jen zviditelněná magie.
Jsem z toho vyděšená a ráda bych odtud hned utekla. Ale nedokážu to. Místo toho jsem zvedla pěst a zabouchala na dveře.
Zevnitř se ozve jakýsi zvuk a pak bez jakéhokoli spěchu otvírá on.
Tak jako on se může chovat jen ten, kdo se nebojí nikoho, a vůbec už ne pronásledování pro čin, jehož se právě dopustil.
Okamžitě poznal, že jsem jako on (a přece docela jiná). Bez váhání mi přikazuje vstoupit. Ano, přikazuje. Okamžitě cítím, že je zvyklý, aby se mu ostatní podřizovali.
Jsem jím fascinována víc a víc.
"Kdo jsi?" táže se.
"Creanna.A ty?"
"Landru. Co ode mě chceš?"
"Viděla jsem tě s ní -," ukázala na mrtvou; ani se nenamáhal ji uklidit, než šel otevřít, "- jak jdete do tohoto domu. A tak jsem tě sledovala."
"Tys pak poslouchala za dveřmi?"
Přikyvuji.
Zdá se, že ho to neznervóznilo. Proč taky?
"Ke kterému klanu patříš?" vyptává se dál.
"Nevím. K žádnému...?"
"Žádnému?" Na okamžik na mě zůstane zamyšleně hledět. A pak pokračuje: "Poznávám rukopis kalichu na každém, kdo jím byl stvořen. A přece v tobě nedokážu číst. Co je to s tebou? Připadáš mi tak... mladá. Kolik je ti let?"
"A co je s tebou ?" odpovídám vyhýbavě. "Proč nepiješ krev tak, jak se sluší?"
V očích se mu zablýsklo. "Porušil jsem přísahu."
"Přísahu?"
"Jsem prokletý. Víc ti ale neřeknu - i když, čemuž se mi pořád nechce věřit, nepatříš k žádnému klanu."
Vede mě do druhé místnosti a na důkaz pohostinnosti mi nabízí, že si sem mohu také přivést nějakou oběť. Odmítám s tím, že jsem stejně právě dostatečně nasycená.
Číhavě mi naslouchá. Současně s pocitem uspokojení poznávám, že jsem vzbudila jeho zájem.
"Vyprávěj o sobě!" vyzval mě, sotva jsme se posadili, tváří v tvář proti sobě. "Musím se o tobě dozvědět víc - co víc, všechno! Odkud jsi? Co hledáš v Praze?"
To kdybych věděla.

Kdybych tak věděla aspoň to nejmenší, alespoň co se se mnou dělo předtím, než jsem se probrala v kočáru.

Vykládám bez okolků všechno, jak si to pamatuji, ale cítím, ta moje ztráta paměti ho naplňuje nedůvěrou.

Nemohu mu to zazlívat. Já bych se v opačném případě nechovala jinak.

Je čím dál tím víc naštvaný, že všechny jeho otázky ústí do prázdna, takže se konečně zvedám a loučím se slovy: "Přišla jsem ze zvědavosti - a protožes mi v té velké cizině připadal blízký. Ale nebudu se tě doprošovat o důvěru. Odcházím!"

Jeho hlas mě však zadržel dřív, než jsem stačila dojít ke dveřím. "Máš pravdu, když mi vytýkáš podezíravost, ale mám pro ni důvody. Já jsem se už spálil. A obtížil jsem se velikou vinou. V mé situaci je třeba nedůvěřovat každému a všem. A přesto tě prosím, zůstaň. Jestliže tě sem přivedla zvědavost, pochopíš jistě taky moji zvědavost. Snad bych ti mohl pomoci znovu získat tvé vzpomínky. A snad se nám ve dvou podaří dobrat se té události, která ti je uloupila..."

A ještě než se otočím, vím už, že nic mi nemůže být milejší, než zůstat v blízkosti tohoto muže.

Jsem uchvácena jeho temnou bytostí.

Vím, že to zní směšně, ale myslím, že jsem se...

Ale ne, nechme toho.

Ještě téhož dne jsem s Landruem spala. Nemáme před sebou žádné zábrany. Cítím jen neodolatelnost přitažlivosti, která vychází z tohoto muže, který dýchá, mluví a pohybuje se s jistotou, jako by byl svědkem celých tisíciletí.

Jak blízko má toto mé podezření k pravdě, zjišťuji teprve postupně. Nejprve jsem jakoby paralyzována jedem jeho vášně. Bere si mě, jak je mu libo. Nejvíc se mu to líbí, když před ním klečím a on mě tím svým obrovským kopím provrtává zezadu. V této poloze ho také cítím nejhlouběji a sotva se udržím na všech čtyřech, neboť při vyvrcholení mi slabost zbavuje paže i nohy vší síly.

Kolikrát za mnou zavyje jako nějaký vlk, a tu pak cítím, jak se mi rozkoší zježí chloupky na šíji.

Miluje se se mnou až do úplného vyčerpání. Až dokud - téměř zoufale - neprosím o slitování.

To se mu líbí.

O něco později ležíme spolu, bok po boku. Mé šaty, které jsem si nesvlékla, nýbrž jen vyhrnula, jsou poškozené mnohem méně, než by po takové bouři smyslů být měly. A tu se Landru zeptal: "Měla bys čas na jednu docela zvláštní kratochvíli?"

Automaticky vztáhnu jeho otázku k sexuálním zálibám.

"Jsem ochotna ke všemu," odpověděla jsem, třebaže mi celé tělo žhnulo jako v horečce.

Usmál se a v tu chvíli opět v jeho výrazu dominuje onen vlčí rys, který mě na něm tak uchvacuje. "Nerozumělas mi..."

A pak vysvětluje, jaký druh kratochvíle měl skutečně na mysli.

Okamžitě jsem do všeho celá žhavá.

"Pojedeš se mnou?" ptá se.

Neváhám ani na okamžik. Jsem bytost bez totožnosti. Znám jenom Landrua a touhu nikdy se už od něho nehnout.

"Pojedu s tebou!" odpovídám mu. Následujícího dne odjíždíme do zasněžené Moskvy.

Přijetí je ledové stejně jako vzduch venku.

Hlava moskevské upírské rodiny Rasputin je neurvalý kolos se sněhobíle šedivým plnovousem, sahajícím mu až na prsa. Jeho oči, zapadlé hluboko v očních důlcích se zákeřně a neuctivě blýskají.

A přece mi tisíc různých maličkostí napovídá, že má z Landrua nejen respekt, nýbrž přímo smrtelnou hrůzu.

Landru si nechal mrazivé přivítání líbit, aniž by Rasputina za jeho chování potrestal, a po chvíli konečně všechno chápu: to všechno je mezi těmi dvěma předem domluveno!

Rasputin nechce úplně ztratit tvář. Sám se nedokáže se svým problémem vyrovnat a proto poslal pro Landrua. Landru má udělat něco, co nedokáže žádný člen jeho klanu.

"Řádí jako posedlý!" zaduněl Rasputinův hluboký bas, jakmile jsme s ním osaměli, a mé podezření se potvrdilo. Téměř okamžitě ze sebe setřásl předstíranou aroganci a nyní téměř úpěnlivě shlíží k Landruovi, jehož sice převyšuje o celou hlavu, avšak ani zdaleka nedosahuje jeho impozantnosti. "Ovládá bílou magii lépe než všichni ti, s nimiž jsme měli dosud co do činění. Nechává si říkat Marunda. Nikdo neví, odkud přišel. Ale Moskva se stala jeho nejoblíbenějším loveckým revírem. Už několik měsíců mi decimuje můj klan. Pět z našich řad už rozprášil vítr do všech stran. Ani jsem nemohli pohřbít jejich popel a uchovat tak alespoň kousek naděje..."

Jeho poslední slova jsou mi záhadou, avšak jak se zdá, Landru jim rozumí dobře.

Sedím vedle něj na tvrdé židli, která dokonale zapadá do strohosti této místnosti. Nacházíme se v jakési odsvěcené modlitebně na nejjižnějším okraji města. Rasputin se na mě dosud sotva podíval. Snad i to patří k jeho hrané arogantnosti. Ale dost možná nemá vůbec rád ženy.

"Je vás tolik," ujal se Landru slova poté, co nechal Rasputina vymluvit. "A ty už jsi taky dosáhl věku, kdy jsou tvé magické síly dost velké, aby ses vyrovnal s jedním člověkem!"

Vysloví to slovo, označující smrtelného červa, právě s takovým přízvukem, jaký mu náleží. Jako by mluvil o nějakém nezbytném zlu.

Jak je to pravdivé.

Jak nezbytní někdy skutečně mohou být...

"Není sám," ospravedlňuje se Rasputin se ztrápeným výrazem ve tváři. "Vždycky najde nové pomocníky, jakkoli mu je dokážeme pokaždé ničit!"

"Taky úspěch," odvětil Landru cynicky.

Rasputin zarytě mlčí a Landru se obrací ke mně.: "Copak si myslíš ty o této prověřovací zkoušce?"

"Prověřovací zkoušce?"

"Jestli mi pomůžeš Marundu zabít, získal jsem společnici, na kterou mohu pohlížet s hrdostí..."

Vzpomínám si na Rasputinův vyjevený výraz, když vyslechl tato slova. Ponížení s nimi spjaté strávil teprve tehdy, když ho jako vyřčení klatby zasáhl Landruův pohled.

Na "proklatce", jak se sám označil, těšil se Landru dosti významnému postavení.

Kdo vlastně je?

Ačkoli o tom nemluví, nepatří bezpochyby k žádnému klanu. A přesto se v kruhu Rasputinových "dětí" pohybuje natolik samozřejmě, jako by k nim nejenže patřil, nýbrž jako by stál nad nimi i nad jejich vůdcem.

Nikoli poprvé cítím, že právě tato dvojakost, tato rozštěpenost je na Landruovi to, co mě k němu připoutává.

Naložil jsem na sebe velikou vinu, řekl.

Jak veliká musí být vina někoho tak mocného, jako je on.

Jen při tom pouhém pomyšlení mě zamrazí.

Každopádně to byla právě Rasputinova reakce, jež rozehnala všechny mé výhrady a přiměla mě - navzdory všemu rozumu - přistoupit na Landruův návrh.

On na mě musí pohlížet s hrdostí!

Já chci být jeho dobrou společnicí - jedinou, na které mu záleží!

V těch dnech, kdy se on zabývá řečenými přípravami, jsem hodně sama. Využívám toho času, abych se nějak vyrovnala se svým rozhodnutím.

Přitom jsem učinila znepokojující odhalení - ačkoli "znepokojující" asi není to pravé slovo.

Jde o šaty, které na sobě nosím od svého "znovunabytí vědomí" v Plzni. Tyto šaty, které jsem od té doby neodložila, jsou něco výjimečného. Ony se totiž... proměňují.

Ode dneška to už vím naprosto jistě. Předtím jsem to zařídila pokaždé tak, aby mi nepřekážely při mých prostopášnostech s Landruem. Avšak když jsem dnes ráno pomyslila na to, jak by to muselo být pěkné, dělat to taky jednou úplně nahá, zasáhla mě reakce těchto šatů najednou jako šok.

Neboť najednou se pod mými prsty docela rozpustily!

Nejprve jsem si myslela, že snad úplně zmizely. Avšak zůstaly jako polštářkovitý pás kolem mých útlých boků a o něco později se z tohoto "pásu" utvořil nový, zase jiný oděv - nemravný a natolik zdůrazňující mé tělesné křivky, jako žádné jiné šaty, které jsem kdy viděla.

O něco později se vrátil Landru z nějaké své naléhavé přípravy, uviděl mě - a ihned byl uchvácen kouzlem toho hříšného oděvu. Takřka barbarsky se na mě vrhl, a než jsem mu mohla povědět o svém novém objevu, dvakrát si mě natvrdo podal.

Teprve potom se zeptal, odkud jsem vzala ten neslýchaně vzrušující oděv.

Chtěla jsem mu odpovědět, když vtom se to stalo.

Bylo to, jako by se mi provrtávalo rozpálené železo páteří až do mozku. Ta bolest byla naprosto pronikavá a zvířecká. Chtělo se mi řvát, ale najednou jsem nebyla schopna otevřít ústa.

Landru čekal na odpověď.

Znovu jsem chtěla promluvit.

A znovu se ozvala ta bolest, ještě silněji než poprvé. Byla přímo zničující. Jako by se můj mozek vnořil do kyseliny. Jako by se mi z kostí odpařoval morek.

Landru na mě zíral s údivem. Neviděl nic z těch strašlivých muk, v nichž jsem se koupala.

A tu jsem se pokusila o výmluvu, začala jsem vykládat o malém krámku s koženým zbožím nedaleko našeho příbytku, kde mají ještě víc takovýchto věcí k umocnění smyslnosti - a "šaty" daly pokoj. Odměnily mě za moji lež tím, že mě přestaly trýznit. Jako by se ve mně z hloubi těla cosi vynořilo na povrch a docela mě zbavilo vlastní vůle.

Dostala jsem lekci, aniž bych pochopila, co za těmi šaty vězí.

V důsledku toho jsem se pak sama snažila, aby se Landru nestal nikdy svědkem proměn té věci. Během jednoho dne jsem se naučila to ovládat. Plnilo to má přání - až do toho okamžiku, kdy jsem o tom chtěla mluvit anebo si to svléknout. To pak - jen pak - jsem byla hned zalita vlnou bolesti a utrpení...

A nyní, když už jsou všechny přípravy hotovy, přišel okamžik, kdy vyrážíme proti Marundovi. Šaty jsou nyní věcí vedlejší, neboť do popředí se dostává něco důležitějšího.

Teď jde o holé přežití.

Nad moskevskými střechami leží jasná hvězdnatá noc.

Ukrývám se za zhroucenou zdí oné zříceniny, ke které Marunda přijde.

Rozpadlý dům stojí v rozlehlé, zpustlé oblasti bývalého parku, daleko od nejbližších obydlených domů. Nedaleko odtud se nachází hřbitov, ale také on vypadá jako dávno opuštěný.

Je chladno, ale šaty a plášť, který mi Rasputin přenechal, mě chrání před nejhorším chladem.

Nemyslím na smrt, které jsem ještě nikdy nebyla tak nablízku.

Nemyslím na to, že vlastně přináším oběť z čistě otrocké poddanosti jednomu muži.

Pět upírů, a snad i silnějších a chytřejších než jsem já, má už Marunda na svědomí. To vypovídá o mnohém. Především o tom, že to není žádný začátečník, který měl jen štěstí. On ví, co dělá. Prohlédl nás, že žijeme uprostřed lidí, že se mezi nimi pohybujeme zamaskováni, a proto se zdánlivě od nich nijak nelišíme.

A přece, jak říká Rasputin, neví Marunda všechno. Netuší plnou pravdu. Pro něho jsme lidé, kteří ani v hrobě nenalezli klid. Zbloudilé duše, které pravděpodobně nemohou zcela zemřít a živí se krví živých, aby se oddávaly iluzi, že samy žijí. Vidí v nás politováníhodné omyly přírody, které musí být vysvobozeny.

Snad právě to jej činí tak nebezpečným.

Zdá se, že je to horlivec, který věří ve správnost své věci.

Vyčkávám, dokud neuvidím přibližovat se světlo lucerny.

Pomalu se blíží k zřícenině.

Zdá se, že tato část plánu vyšla. Landru poslal k Marundovi nějakého zhypnotizovaného člověka, aby mu oznámil, že v těchto starých zdech sídlí jakási bezbožná upírka, která co chvíli zatahuje do své sklepní krypty další a další své oběti...

Ta upírka jsem já.

Pomalu mě však, jak se lucerna přibližuje přes zasněžený park, přechází smích.

Všechny stopy jsou odstraněny. Nic nesmí Marundu varovat, dokud nevstoupí do sklepa...

Čekám, až bude definitivně tady, abych opustila svůj úkryt. Právě tak ještě mohu vidět, že Marunda není sám, nýbrž v doprovodu tří dalších osob. Jedna z nich je naše volavka. Další dva jsou pomocníci upírobijce.

Nedokážu už zcela potlačit nervozitu, když sestupuji do hlubin.

Tam je už vše naranžováno. Pod klenbou stojí pěkná rakev, skutečně pohodlná, už jsem si ji vyzkoušela.

K této rakvi, stojící na malé vyvýšenině, vede starý, napůl zplesnivělý koberec (Landru se domníval, že nějaký drahocennější by mohl vzbudit nedůvěru, a já si myslím, že právem), kterému se vyhýbám, protože vím, proč tu je.

Plán je jednoduchý - a já doufám, že právě proto se může podařit.

Schovávám plášť do otvoru pod rakví a zvedám její víko. Uvnitř leží čerstvé volské srdce.

Přikazuji šatům, aby se proměnily v zářivě rudou róbu. Navzdory chladu jsem pod ní docela nahá. Chci udělat všechno, abych Marundu v rozhodujícím okamžiku očarovala svou krásou. Krví, kterou vymačkávám ze srdce, z něhož stále ještě stoupá pára, si třísním krk. Podle Landruova mínění nemůže uškodit, když budeme Marundovi předstírat, jako bych byla právě po krvavé hostině. Zdá se, že Marundu pohání jisté očekávání, ve kterém nesmí být zklamán.

Když jsem hotova se všemi přípravami, pokládám se do rakve a přiklápím za sebou víko.

Potom čekám.

Trvá dost dlouho, než zaslechnu kroky.

Vteřiny se vlečou, jako by se i samotný čas spiknul proti mě.

Konečně kdosi těžce schází ze schodů.

Počítám.

Když jsem přesvědčena, že dosáhl posledního schodu, pokouším se chladnokrevně začít náš plán.

Patří k němu i příšerné zaskřípění pantů, když bleskurychle zvedám víko a zvedám se.

Toto má Marundu přimět ke spěchu. Aby neměl čas příliš podrobně zkoumat okolí...

Neslyším však žádný výkřik.

Víko je nahoře, ale Marunda stále ještě stojí až u samých schodů. Je sám, po jeho pomocnících ani památky, a sleduje, jak se zvedám z rakve, s tak naprosto neotřesitelnou chladnokrevností, že se až vnitřně chvěju a mám pocit, jako by se mi pod kůží posouvaly drobné částečky ledu.

Marunda je skutečně výrazný zjev. Jeho kulatý obličej pod kloboukem nese stopy prožitých strastí a vlasy mu padají do obličeje, jak tomu častokrát bývá u lidí s velkou míru tvrdošíjnosti. Tento muž je zvyklý nejen na odpor narážet, ale také na něj reagovat. Snad jsem si měla už předem o něm udělat obrázek. Snad bych se pak tak pošetile nedomnívala, že ho přelstíme snadno...

Stojí naprosto tiše, zvedá před sebou lucernu a svítí s ní proti mně. Ale ani druhou ruku nemá prázdnou.

Strnula jsem a napadá mě jediné: Pryč odtud! Nemám šanci...

Nedokážu si představit, že by mohl padnout do nastražené pasti. A skutečně sklouzává jeho pohled nyní ze mě na podlahu, kde si se zjevnou nedůvěrou prohlíží koberec.

Musím si klást otázku, kolik sebevědomí musí mít ten muž v sobě, jestliže sem sestoupil bez svých průvodců. A hned mě napadá odpověď: sebevědomí fanatika, který se rozhodl sám vyčistit Moskvu!

A který se nedá od tohoto cíle odvrátit.

Co mohu proti němu dělat?

Raději si ušetřím odpověď.

Postavil si lucernu na úpatí schodiště a dává se do pohybu. Koberec obchází širokým obloukem. V ruce se mu komíhá cosi jako stříbrné kyvadélko.

Nevím toho o magii moc. Avšak aura, která tohoto strašného lovce obklopuje, nevychází jen z něho samotného. Něco mu musí pomáhat. Vidím jen kyvadélko, avšak tuším, že pod svým oděvem, podobným tóze, ukrývá mnohem víc.

Stále ještě nepromluvil jediné slovo. Bujná ženská krása, prosvítající mým rouchem, se jej zřejmě nijak nedotýká. Pohybuje se jako v tranzu. Jako by hypnotizoval sám sebe, aby byl odolný vůči cizí hypnóze.

Kladu si otázku, jestli má smysl pokusit se ho znejistit slovy.

Nevypadá na to, že by ho takový pokus zaskočil.

Přesto však volám: "Stůj! Byl jsi oklamán!"

Avšak nezastavuje. Můj hlas se od něho odráží jako voda od vosku. Mrštím vychladlým volským srdcem směrem k němu. Dopadne přímo před něj na podlahu, tam, kam už koberec nedosahuje.

"Byl to jen žert! Nech toho! Já nejsem upírka! Mám pro tebe nějakou práci a chtěla jsem se předtím přesvědčit o tvé neohroženosti... Jsem spokojená. Dost!"

Příliš laciné.

K čertu, tento pokus byl příliš laciný a - což je mnohem horší - průhledný!

Ne, projede mnou náhle. Takto ne. Raději zemřít, než se dál sama takto ponižovat...

Tak jako tak nemám na vybranou.

Marunda neustává ve svém postupu. Volské srdce odkopl špičkou boty stranou. Jeho pohled ulpívá na mé tváři. Na těch vše prozrazujících zubech a na planoucích očích.

Jak je to ode mě hloupé.

Jsem ráda, že Landru neslyšel mé kňourání.

Propadla bych se hanbou...

Ale pak seberu všechny své síly.

Jediným mrštným pohybem jsem vyklouzla z rakve a nyní čekám na Marundu, stojíc na podstavci.

Na ústech se mu objevuje neveselý úsměv, když si strhává klobouk z hlavy a mrští jím proti mně.

Ještě včas poznávám, že ta přikrývka hlavy skrývá cosi, co mě má oslabit. Cosi v něm se vztahuje po mně...

V poslední chvíli jsem se vrhla stranou - pohybem ne právě elegantním. Přistávám na koberci. Na místě, kam se ještě dá vstoupit.

Koutkem oka vidím lovce upírů. Roztočil kyvadlo jako prak, zatímco druhou rukou pozvedá pěticípý magický znak můří nohy.

Nevím sice, odkud tento symbol, nazývaný také pentagram, znám, avšak třesu se před jeho vlivem.

V mžiku mě přibíjí na místo. Jsem jako ochromená. Jako by podlaha zapouštěla kořeny do masa mých nohou. Peklo se po mně natahuje, aby mě strhlo do svého chřtánu.

Sténám.

Zvuk se mi přidušeně dere z hrdla.

Srdce v hrudi se mi stahuje.

Teď, myslím si. Teď musí někdo - nebo něco zasáhnout, jinak...

Zvenku slyším výkřiky.

Děsivý řev.

Také Marunda to musel slyšet, ale je zachvácen svým svatým šílenstvím a nic ho nemůže odtrhnout ode mě. Jsem pro něho jistá oběť. Tiskne mi můří nohu na prsa. Maso se mi pod ní škvaří. Čichám, jak se proměňuje na uhel. Potácím se a na chvíli ztrácím vědomí.

Když se můj pohled opět rozjasní, Marunda právě nade mnou zvedá kladivo a kolík. Hrot kolíku se dotýká mezi žebry levé strany mé hrudi.

Rozpřáhl se.

Jeho výraz zůstává stejný.

I jeho mlčení.

Já nechci zemřít! K čertu s Landruem, jestli moje láska pro něho nemá bez takovéhoto důkazu cenu!

Zavírám oči. Víčka jsou už to jediné, co mě ještě poslouchá.

A pak se to stalo.

Náhle mi něco zahalilo hlavu.

Marunda najednou počal vydechovat tak prudce a hlasitě, že to zní skoro jako jednotlivé přerývané výkřiky. Pokouším se otevřít oči, abych viděla, co mu nahání takovou hrůzu.

Nejde to.

Cosi svírá mé oči jako tenká páska. Mé ochromení sice již pominulo, a přece se neodvažuji pohnout. Každý krok může být krokem do záhuby a můj pokus strhnout si pásku z očí vyvolává prudkou bolest. Stejnou, jakou jsem pocítila pokaždé, kdykoli jsem se pokusila odložit šaty.

A tak stojím slepá, nikoli však hluchá.

Citelné otřesy podlahy prozrazují, že se Marunda nejistým krokem ode mě vzdaluje. A pak...

Cíp koberce, na kterém stojím, náhle prudce vyletěl z pod mých nohou. Tvrdě jsem dopadla na zem, zatímco do uší se mi zařezal příšerný pronikavý řev, s nímž se Marunda zřítil dolů.

Jeho dopad byl však nepoměrně nepříjemnější než můj.

Ležím tu a naslouchám, jak jeho řev pomalu zkomírá. Pak cítím, že mám oči opět volné.

Vyskočila jsem.

Tam, kde ležel koberec, je teď jen díra, temná jako hrob, kterou nalíčil Landru.

Pomalu se přibližuji k jejímu okraji.

Pohled dolů mě rázem uvede do radostné euforie.

Lovec se sám stal obětí. Marundovo tělo visí nabodnuté na několika zašpičatělých kůlech, trčících ze dna jámy. Ještě žije, ale dlouho už nebude. Krev mu stříká z otevřených úst, připadá mi to, jako by mě němě se zaťatými pěstmi proklínal. A již se první krysy počínají prohryzávat jeho oděvem.

Landru myslel na všechno.

Nasávám ten obraz do sebe a docela zapomínám, jak málo jsem já sama vědomě přispěla k tomuto vítězství.

Pomalu obcházím jámu a po schodech stoupám nahoru, kde se mým očím naskytl pohled na další krvavou lázeň.

"Volavka," zhypnotizovaný muž, který sem přivedl Marundu a jeho pomocníky, vykonal celý zbytek práce. Zdá se, že to byla pro něho s oběma lovcovými pomocníky hračka. Jeho dýka je zalita krví. Pod nehybnými těly se sníh zbarvuje do temna.

A vrah nemá o ničem ani potuchy, když jej chválím za vykonané dílo.

Nakonec mu přikazuji, aby skočil za Marundou do jámy, a vydávám se naproti Landruovi, jenž se objevil na konci parku.

Nyní jsem ho hodná.

Může být na mě hrdý.
Této noci jsme se milovali, jak ještě nikdy předtím a jen málokdy potom...

Léta plynou. Je to zvláštní věc s tou láskou. Když najdete toho správného, jediného a pravého, pak s časem lásky neubývá, nýbrž naopak narůstá a narůstá až k čiré opilosti smyslů...
Přiznávám, že toto nepochází ze mě, a ani neodpovídá mému založení, abych se oddávala přemíře lyrismu. Ale jakési zrníčko pravdy v tom je, i co se týká mě.
Doprovázím Landrua na jeho cestách, o jejichž smyslu a účelu mi poskytuje jen chudé informace.
Tu a tam padne v řeči jeden pojem: Liliový kalich.
Landru pátrá po tomto kalichu.
Je to ona nádoba, jež kdysi zrodila také mne a o níž se Landru zmínil už při našem úplně prvním setkání, aniž bych tehdy věděla, jaký to má význam.
Kalich byl totiž ukraden.
Landru hledá zloděje - avšak nic víc neprozradí.
Je bolestné si uvědomovat, že mi stále ještě plně nedůvěřuje.
Jednoho dne, právě se spolu nacházíme v jakémsi malém přístavním městečku na jihu Francie, se neohlášeně objevuje podivný návštěvník, kterého Landru po krátké rozmluvě přátelsky vítá.
Ukazuje se, že ta nezvykle chlupatá postava, ani člověk, ani upír, je vlastně posel a tehdy poprvé slyším jméno Nona.
Landru od ní dostane pozdrav natolik intimní, že už se sotva mohu dočkat, až zase tato poselkyně odejde. Vystrčila jsem drápy a neostýchám se ani napadnout svého nejmilejšího.
Nakonec je z toho jako obvykle hádka, která končí tím, že se mě Landru vášnivě a vytrvale snaží ukojit.
A přece tentokrát - sama nevím proč, je jeho námaha nadarmo.
Nakonec, když mě celý rozpálený pouští, žádám ho naprosto chladně, aby mi prozradil všechno o té tajuplné Noně.
Zdráhá se.
Jeho vzrušení rázem pomíjí.
"Nona je moje stará dobrá přítelkyně," vykrucuje se. "Velmi, velmi stará..."
"Což ovšem neznamená, že musí být zestárlá!"
"Ne," připustil. "Stará co dopočtu let, avšak její tělo je mladé jako květ z El Nabhalovy zahrady..."
Podařilo se mu to. Podařilo se mu mě ještě hlouběji zranit. Zdá se, že má z objevení "staré přítelkyně" obrovskou radost!
Celé dny s ním sotva promluvím a očekávám, že bude následovat mnohoslibné volání své milenky. Dolů do Afriky, odkud také poselkyně přišla.
Pak ale došlo k prudkému zvratu událostí. Landru nic neřekl přímo, ale zdá se, že z nějakého tajného zdroje získal stopu kalichu, za kterým se honí víc než za ženskými sukněmi.
Nemusíme balit kufry. Vždycky cestujeme jen s "lehkým zavazadlem", a já si ještě vzpomínám na Landruův údiv, když se mě při naší první cestě do Ruska zeptal: "Ty nepotřebuješ rodnou půdu, abys mohla v cizí zemi odpočívat?"
Odpověděla jsem záporně. Zřejmě jsem se pro něho potom stala ještě větším podivínem než předtím. Ani nyní mě neprosí o prominutí. Zdá se, jako bychom Nona a já pro něho byly jen jako dva páry bot. Může žít s oběma.
Mohu i já?
Odpověď na tuto otázku prozatím odkládám.
Trvá skoro dva týdny, než konečně dosáhneme cíle, je to horské hnízdo Bagolino v Brescijských Alpách v severní Itálii. Dorazili jsme sem, právě když se v této malé díře koná "santissimo carnavale", karneval svátku všech svatých.
Je to čas masek, a třebaže Landrua uchvátila horečka honby za kalichem, zdá se, že i on nachází v karnevalu velké zalíbení. Doporučuje mi, abych se zamíchala mezi vesničany, dokud si tu nevyřídí své "jednání".
V Bagolinu není žádný hotel. Proto jsme se "ubytovali" v nejlepším domě na kraji vesnice. Jeho obyvatelé nás strpěli s velikou vstřícností. Až budeme odcházet, budou je muset pohřbít.
Od nich se také dozvídám, že toto divoké, nevázané veselí bude na jediné zdejší dlouhé ulici trvat celé dva dny.
Teprve když Landru odešel, přilákalo mě k oknu všeobecné výskání a muzicírování, pronikající skrze zdi. Vesničani mají na sobě zlatě zdobený sváteční kroj, na tvářích bílé škrabošky se začerněnými očními partiemi a křiklavě rudými rty. Ženy se zase celé zakuklují jako staré čarodějnice, ale za každou maskou stařeny se může skrývat ohnivá mladice - nebo taky ne.
Od nejmladšího z naší "hostitelské" rodiny, jenž stojí vedle mě, se dozvídám, že každý muž mluví v tyto dny vysokým falzetem, aby ho nikdo nepoznal. Kromě tohoto jednoho malého pravidla nezná zábava jinak žádných mezí.
Dění venku mě pomalu strhává a když mě pak navíc počne vábit i noční temnota, pověřím "šaty", aby se přizpůsobily všeobecné maškarádě. A přece nejdu za starou čarodějnici, nýbrž za bíle maskovaného muže.
Pravidla jsou k tomu, aby se porušovala.
Té noci se úžasně bavím. Skoro s každým mužem, vždycky jdu přímo na věc, jako bych od každého potřebovala dostat to, co mi občas dává Landru.
Teprve za ranního rozbřesku se vracím zpět do našeho podnájmu. Landru mě už očekává. Vůbec se neptá, odkud mám masku, a tak co nejrychleji vklouznu do vedlejšího pokoje, abych se vzápětí vrátila již ve svém obvyklém úboru.
V každé vrásce jeho obličeje leží hluboce uložená starost. Tuším hned, že opět neměl štěstí. A je tomu tak. "Kalich", který stojí před ním na stole, není nic víc než starobylá památka z místního kostela, který se náhodou trochu podobá ztracenému Liliovému kalichu.
Landruovy ruce jsou od krve.

"Za to ti mrtví ani nestáli," říkám.

Vrhl na mě hněvivý pohled a kdesi v jeho očích jako bych četla, že se mi odcizuje ještě víc.

V následujícím období se pak mezi námi vyvinul jakýsi podivný druh nenávistné lásky.

Z Bagolina nás pátrání - o kterém nyní Landru mluví ještě méně - vede napříč celou Itálií. Lodí se pak přemisťujeme na Sardinii a Korsiku. Avšak jako se o nic víc nepřibližíme ke kalichu, tak nás už nesblíží ani naše stále více se rozbíhající životy.

A pak jsme dorazili do Německa, kde právě zuřila sedmiletá válka.

Landru se tím nikterak nedal zastrašit.

Píše se rok 1761. V Hannoveru se Landru ode mě nečekaně odděluje, i když slibuje, že se vrátí za pár týdnů.

Jsem otřesená.

Vím, že nemáme žádnou budoucnost, ale přesto si už život bez něho nedokážu představit.

Jsou to dlouhé týdny čekání, za nichž se co nejčastěji utíkám k opojení čerstvou krví.

Když se pak jednoho dne opět objeví u mě, je jako vyměněný.

"Přišel jsem se jenom nadobro rozloučit," vítá mě v bytě, který jsme si tu spolu našli. "Není už pochyb: kalich byl spatřen. Zde v Německu. V Norimberku. Ještě dnes tam odjedu..."

Ani on, ani já ještě netušíme, co tato věta způsobí.

Přistupuji k němu, abych ho objala a snad i přemluvila, aby mě vzal s sebou.

V tutéž chvíli se to, co nosím na své vlastní kůži, proměňuje v lítou bestii.

Je to strašně rychlé. A potvrzuje mi to nevyslovené podezření, které v sobě chovám od setkání s Marundou: "šaty" nejsou jen pouhý oděv. Je to strašlivá zbraň, která mě tenkrát v zasněžené Moskvě zřejmě zachránila před jistou záhubou.

Avšak nyní se chová naprosto zvráceně.

Obrací se proti mému nejmilejšímu...

V prvním okamžiku je Landru, jak jsem ho ještě nikdy neviděla: v šoku!

Zatímco já jsem jej beze lsti a zákeřnosti objala, látka mých podivuhodných šatů se vymršťuje, pouští se mého těla, až se nakonec jen tenkými nitkami přidrží mého pasu a nadloktí a vějířovitě se nám roztáhne nad hlavami, jakoby nesena dechem nějakého obra.

Vtom mě Landru odhodil od sebe.

Padám zády na dřevěnou podlahu a přitom se udeřím do zátylku. Na několik vteřin ztrácím vědomí. Když se konečně rozplynuly závoje před mýma očima, stávám se svědkyní strašlivého a přitom tak neskutečného zápasu.

Mé šaty se proměnily v šupinaté šedozelené "něco", co Landrua zcela ovíjí a zahaluje. Spíš jeho tělo tuším pod tou pružnou slupkou, pod kterou bojuje o holé přežití, vidět ho není. Avšak cítím zoufalství, se kterým vzdoruje nepříteli, s jakým se zřejmě sám ještě nikdy nesetkal.

Temné zvuky pronikají skrz "kůži" té příšery, která se stále ještě (to nechápu) drží vlasově tenkými vlákny mého těla.

Když se pokouším v bezmocné panice odtrhnout je od sebe, mám pocit, jako by byly ostrými háčky ukotveny přímo v mém mozku.

Okamžitě je pouštím.

Landruovy pohyby malátní.

"Ne!" křičím a vyskakuji ze země. Ruce zatínám do tuhé šupinaté hmoty, která mi náhle připadá jako nějaký dýchající orgán. Nebo jako obrovský žaludek, který spolkl Landrua a nyní jej pomalu ale nezadržitelně... stravuje.

Vzápětí toho nechávám, když mým vědomím projede další vlna pronikavé bolesti, takže až padám k zemi. Najednou ztrácím všechnu svoji sílu a jen mohu rozechvěle sledovat, jak ta nestvůra dokončuje započaté dílo.

Najednou mi duchem blesknou útržky vzpomínek.

Obrazy z doby před Plzní a před Prahou...

Avšak než se jich mohu pevněji zachytit, najednou se nečekaně tři kroky ode mě protrhne ten smrtící "pytel"!

A z něho se vysouvají Landruovy ruce a paže, pokryté modročerným výměškem...

Vykřikla jsem.

Štěstím?

Ne, strachem!

Náhle si vzpomínám, proč jsem seděla v tom kočáře do Prahy. Proč jsem se hned vzápětí setkala s Landruem, a teď už také vím, že mé skutečné city mu nikdy nepatřily.

Nemiluji ho.

Je to NEPŘÍTEL.

Nemohu milovat nepřítele. Ony pocity byly jen mimikry, které měly vzbudit jeho důvěru. Všechno bylo připraveno. Všechno bylo řízeno až do tohoto okamžiku, kdy jsem se měla dozvědět, že se při svém hledání dostal na skutečnou stopu hledanému kalichu...

MUSÍ zemřít!

"Zabij ho!" křičím ochraptěle a skoro celá bez sebe, když se Landruovi náhle podaří vystrčit i hlavu. "Nenech ho utéct...!"

Nevím, jestli mě "šaty" slyší a rozumí. Vím jenom, že jestliže Landru tento zákeřný atentát přežije, má smrt bude strašná.

Co mohu dělat?

Nic.

Také Landruova tvář je pokryta šedým slizkým potahem, o kterém nemám nejmenší potuchy, co je vlastně zač.
Landruovy oči se strnule upírají přímo na mě a já cítím NENÁVIST, kterou čte z očí mých.
Jeho ústa jsou i nadále němá.
Bojuje na úrovni, která si vyžaduje veškerou jeho koncentraci.
Nebojuje jen proti onomu "něčemu", v co se proměnily moje šaty, nýbrž také proti zradě vlastních citů.
Náhle se nad jeho rukama objevuje magická replika oné nádoby, za kterou se každým okamžikem svého bytí štve.
Tuším, co teď asi přijde a schoulím se.
Ale zatím ještě neobrací svoji magii proti mně. Neviditelný skalpel prořezává dlouhými tahy šupinatou kůži, která se ho pokoušela zabít. Tvoří se stále nové a nové otvory. Z mnohých vytéká onen výměšek, kterým je Landru zmáčen od hlavy až k patě. Jeho oblečení se rozpustilo, avšak tělo je naprosto nezraněné.
"Děvko!" zasípal náhle.
Nic víc.
Jen toto jediné slovo, které se ohnivě vypálilo do mé temné duše.
Dosud se vyprostil z toho šupinatého pancíře až po kyčle. Avšak pak jeho pohyby ochabují. Iluze kalichu pohasíná. Žádný další řez již neroztíná tu "kůži",, která se škubavě kolem něho ovíjí, stále ještě mění každou chvíli tvar, ale jak se zdá, již ho nedokáže znovu úplně ovinout.
Ale také já cítím slabost, jako bych se sama aktivně zapojila do boje proti Landruovi.
Pasivně snad i ano. Ale mně je, jako by to "něco" spojovacími vlákénky z mého vlastního těla vysávalo sílu, kterou pak uplatňuje v zápase s Landruem.
A přece "to" nemůže zvítězit.
Matka Landrua podcenila.
Matka?
Opět na mě dolehnou další zlomky vzpomínek. Na kalich, který mi v hostinci Karla Ortlieba vymazal paměť... Na úkol, který jsem od něho dostala...
Opět se mi zatmělo před očima.
A když jsem se z toho temného tunelu opět vynořila na světlo, opět jsem měla ty hnusné šaty na sobě. Landru leží na zemi se zavřenýma očima, obalený tvrdnoucí šedou kůrou.
Je mrtev?
Nedokážu se ani postavit. Rukama se přidržuji čela postele, chystám se obrátit směrem k nepříteli, když v tom on lehce pohnul paží a obrátil hlavu na druhou stranu.
Zachvátila mě čirá panika.
Co nedokázaly "šaty", to ani já přece nesvedu dokončit.
Bičována ponurými vizemi a vzpomínkami, prchám nočním Hannoverem, nikde nikdo, kdo by mě zastavil. Vrhám se na první náhodnou oběť a posiluji se čistě jen z rozumové vypočítavosti, nemám totiž ani žízeň, ani chuť. Ale po občerstvení zase dokážu jasněji přemýšlet. Odplížila jsem se na druhý konec města a tam jsem se skryla v domě, jehož obyvatele jsem si podmanila svojí hypnózou, aby mi pak během dalších dní - raději nevycházím na ulici - posloužili k další rekonvalescenci.
Když nastala třetí noc, náhle kdosi mocně buší na dveře.
"Otevři!" slyším jakýsi hlas. "Otevři mi, Creanno!"
Strnula jsem uprostřed večeře.
Objevil mě.

Okamžitě zavrhuji myšlenku na útěk, a přece nemohu pochopit, jak mě mohl najít.
Přistupuji ke dveřím a jsem připravena na všechno - jen ne na Karla, jehož poněkud starší oči na mě hledí z poněkud staršího obličeje.
Avšak na to, že jsem ho naposledy viděla před třiatřiceti lety, je na člověka až neuvěřitelně dobře zachovalý. Alespoň teď vychází najevo, že také Karl má svoje tajemství.
Toto poznání je jen takový slabý impuls, který mě napadá při prvním pohledu na něho. Zároveň mnohem silněji pociťuji úlevu, že vidím právě jeho.
Vstoupil dovnitř. Venku vidím stát uhnaného koně.
"Nesmíme ztrácet čas," říká Karl, třebaže i na něm je jasně vidět vyčerpání. "Cestou jsem šestkrát měnil koně. Už tři dny jsem bez přestávky na cestě..."
Před třemi dny jsem procitla ze své lži.
"Posílá tě...ona?" Netrpělivě přikývl. "Jak jsi mě tu mohl najít?" vyzvídám.
Nezaváhá ani na chvíli, aby mě přiměl k většímu spěchu. Proto si roztrhne kabátec na prsou a ukáže mi, co má pod ním.
Vyschlo mi rázem v hrdle, když jsem uviděla pás, který ho ovíjel kolem těla jako šedá šupinatá kůže. Trošku ochraptěle se vyptávám, jestli přijal stejný "oděv" jako já - a proč. Ale on jen vyhýbavě mávl rukou, ať už dál neztrácíme čas.
Téže noci opouštíme Hannover v kočáře, jehož kočí jen pro nás prská bičem, a v několika etapách jedeme až do Holandska.
V Norimberku je teď pro mě dlažba příliš horká.
Navzdory válečným zmatkům překračujeme všechny hranice bez problémů.
V Amsterdamu mě Karl konečně přivedl k matce; on sám pak odcestoval zpět do svého domovského města.

Budoucnost ukáže, jestli se ještě někdy setkáme.

Setkání s matkou se rozhodně neodehrálo pod šťastnou hvězdou. Nacházím ji na hausbótu, kotvícím na jednom z grachtů. A opět je to setkání, které povede k odloučení. A snad dokonce už k definitivnímu přestřižení pomyslné pupeční šňůry. Už její první chladná slova tomu nasvědčují a s konečnou platností mi dávají jasně najevo, že jsem se celá dlouhá léta honila za ještě větším fantomem než Landru. Jeho kalich je alespoň reálný, ale moje matka není žádnou matkou.

Až nyní to chápu ve vší obsažnosti.

Jsem výhradně jen produktem kalichu a jednoho zabitého lidského dítěte.

Jsem sama.

Každý upír je sám, ale já docela zvláštním způsobem. Neboť k mému vyvrženectví se pojí navíc ještě to, že nikdy nemohu směřovat za vlastními cíli. Jsem programovaná.

Při tomto setkání v Amsterdamu se mi mnohé vyjasnilo.

Matka (je to prostě síla zvyku, která mě nutí ji tak i nadále nazývat) mě podrobila skutečnému výslechu. Nikoli poprvé stojí mezi námi zářící kalich a jeho jas, který je víc než jen nějaké světlo, mne celou proniká. Tolik moci, tolik vědění a tolik závazků je v něm.

A taky tolik utrpení.

Dokonce i šaty, které neopustily mé tělo ani na chvíli, když jsem se zotavovala z utrpěné porážky, dokonce i ty na světlo reagují.

Trpíme společně.

A oba již toužíme být pryč od té sirnooké a jejího lupu.

Matčina slova mě hluboce zasáhla: "Zklamala jsem se v tobě," říká mi hned na začátku. "Měla jsi možnost zbavit nás úhlavního nepřítele - lepší příležitost se už nikdy nenajde! Vše bylo geniálně připraveno..."

Na to se dá mnoho odpovědět. Ale omezuji se jen na to nejpodstatnější z mého života s Landruem uprostřed té sítě lží: "To není pravda! Ten plán byl od samého počátku odsouzen k nezdaru! Podcenila jsi nepřítele a teď si prostě hledáš obětního beránka za vlastní omyl, matko!"

"Přestaň mi už tak říkat!" Ještě nikdy jsem ji nezažila tak agresivní. "Tvé selhání mě nutí najít alternativní cesty, jak dovést Velký plán k završení!"

"Já jsem neselhala. Přežila jsem. I když jen stěží."

"Mluvíš, jako bys už věděla o břemeni, které jednoho dne poneseš."

"Vím, že nemohu nikomu důvěřovat - ani tobě ne. A to je už dostatečné břímě."

"Ty ovce..."

Hůř mě už nemohla urazit.

Vystrčila jsem drápy.

Avšak kalich mě okamžitě ztrestal.

Svíjím se matce u nohou a ona se jen chladně a nelítostně směje.

Po chvíli mučení ustalo. Zvedla jsem se do sedu. "Tak dobře," vymáčkla jsem ze sebe. "O jakém plánu a břemeni jsi to mluvila?"

"Ale nic!" mávla lhostejně rukou. "Nevím ani, jestli má vůbec ještě nějaký smysl zahazovat se s tebou..." Neklidně přechází po houpajících se deskách lodi sem a tam. "Čas kvapí.

Nemáme k dispozici celou věčnost - zbývá již jen sto třicet pět pozemských let... Do té doby musíme přehodit výhybku. Je to magické datum..."

Hledím na ni.

Skutečně myslí vážně, co říká.

Tentokrát není v její řeči žádný klam.

Za sto třicet pět let, to znamená podle gregoriánského kalendáře roku 1896.

Nechápu, co na něm může být tak zvláštního. Ale zároveň vidím, že se to od matky stejně nedozvím.

V tu chvíli dala kalichu další impuls, a ten se mnou opět smýkl na zem. Téměř očekávám, že půjde ještě dál a rozdrtí mě na prášek.

Neboť ona ztratila víru ve mě.

Minimálně o tomto jsem naprosto přesvědčená.

Zasáhne mě neviditelná exploze, a když se pak po kdovíjak dlouhé době proberu opět k vědomí, jsem sama.

Matka a kalich jsou pryč.

Nikdy se nedozvím, co se má přihodit za sto třicet pět let.

Snad se toho roku ani nedožiju. Ztratila jsem vše, kromě jednoho: kromě nepřítele. Toho nejstrašnějšího, jakého bych si mohla představit. Jeho jméno je Landru.

Žije.

A nikdy mě nepřestane nenávidět.

Nikdy mě nepřestane nenávidět...

Nikdy neprohlédnu mystérium času. Mnohdy, když by měl ubíhat rychle, přímo se vleče. A jindy, když by si člověk chtěl nějaký okamžik podržet, proteče mu mezi prsty jako písek.

Tu a tam mě opakovaně děsí ve dne i v noci jed snů - a už zase uplynuly další roky.

Roky jako olovo. A právě tak pomíjivé.

Zdá se, že jsem Landrua setřásla; to je něco, co jsem tehdy, když jsem se probudila v kajutě hausbótu, považovala za naprosto nemožné. Tehdy se mi zdálo téměř nutné, že mi tento můj nepřítel nedopřeje klidu dříve, dokud mi nepřipraví všechno utrpení tohoto světa.

Ale snad jsem mu unikla právě jen proto, že jsem s tím nepočítala.

Uplynulo víc než půl století - jeden lidský život. Nezapomněla jsem však nic z toho, co mi řekla "matka". Ještě dnes si mnohokrát vzpomenu na ono "magické datum", o kterém hovořila. Co mohla mít na mysli, když mluvila o "alternativách", které musí nyní najít? Alternativy ke mně?

Neznám ten její Veliký plán. Ale čím jsem starší, tím víc toužím po tom, abych odhalila smysl své existence.

Také tuto naději mi vzala.

Proč?

Skutečně jsem tenkrát ve svém boji proti Landruovi selhala?

Nezkazila to spíš všechno "matka", spřádající intriky...?

Možná se to už nikdy nedozvím.

Během těch let jsem ještě víc dorostla do podoby štvance. S konečnou platností stojím mimo ZÁKON svého plemene, neboť jsem se již nejedenkrát provinila proti Kodexu.

Nemyslím to, co se přihodilo s Landruem.

Tu a tam si žádají šaty, které mám na sobě, svoji daň. Slouží mi věrně, avšak vždycky po několika letech uplatní své právo a zničeho nic se potřebují nasytit černou upírskou krví.

Zpočátku jsem ještě žila v hrůze, že by se někdy mohly nečekaně obrátit i proti mně. Ale jak se zdá, jejich hostitel je pro ně zřejmě tabu. Naštěstí...

Nikdy už šatům žádný upír nekladl takový odpor jako kdysi Landru. Žádný černokrevník, který nám na naší pouti zkříží cestu, proti nim nemá šanci.

Namlouvám si, že je to náhoda, když jednoho dne vidím z návrší město obehnané vysokými hradbami.

Kdo by tomu však věřil? Mnohem pravděpodobnější je, že mě sem přivedl můj "vnitřní kompas".

Norimberk se matně třpytí v teplém květnovém slunci.

Skutečně den jako vymalovaný, ale když mě takto přivítal, nedokážu se jednoznačně rozhodnout, mám-li tolik pokoušet osud. Tolik vzpomínek mě váže k těmto zdem. Například vzpomínka na Konráda, kterého jsem tenkrát tak narychlo bez rozloučení opustila, protože mě volaly jiné úkoly.

Jestli ještě žije, musí být dnes velmi starý muž, se kterým už nic nebude. Ani jeho krev už nebude nic moc.

A Karl?

O něm si raději dopředu žádný názor nedělám. Ale však se uvidí.

Objevila jsem nový způsob, jak se přepravovat z místa na místo. Teď už jen málokdy používám koně nebo kočár.

Jedné noci se mi totiž splnil sen o létání.

Stalo se to samo od sebe. Vyvolaly to mocné síly měsíčního úplňku. Od té doby se proměňuji po libosti a na blanitých křídlech se vznáším za noci nad dolinami, lesy a luhy. Anebo vlétám do otevřeného okna vybrané oběti...

Nyní už vím, že za svojí "matkou", již jsem kdysi tolik ctila, v kráse nijak nezaostávám. Avšak většinou ukrývám své dlouhé, splývavé plavé vlasy pod nějakou pokrývkou hlavy a také další své půvaby "otupuji" přikrytím bílým pláštěm, jenž není součástí oněch měnivých šatů, které na sobě musím snášet až do konce svých dnů. Neexistuje žádná možnost, jak je svléknout. Zkoušela jsem to - a olitovala. Víc se o tom nedá říci.

Jsem ještě dobrý kus od jedné z menších městských bran, kde Pegnitz vytéká z města, křoví mi zakrývá výhled na Norimberk, když tu náhle slyším podivné brebentění.

Je to chlapecký hlas a já zatím odkládám plán na vyražení do města a zalézám ještě hlouběji do křoví.

Malé osvěžení určitě neuškodí, a tady venku nás nikdo rušit nebude.

Když se chlapec konečně objevil, jsem nadšená. Má v sobě cosi vznešeného; jeho vzrůst ani rysy nejsou tak hrubé jako u většiny jeho vrstevníků. Odhaduji ho tak sotva na šestnáct. Má na sobě kalhoty na kšandu, kabátek a na košili uvázaný šátek kolem krku. Oblečení má špinavé a zpustlé jako já sama. Ale na to nehodlám brát odhled, i kdybych ho měla předtím vlastnoručně vydrhnout v Pegnitzu.

Ne, je to něco jiného, co mě na něm znepokojilo, když se ocitl skoro až u mě.

Pořád si drmolí jednu a tu samou větu: "Takovej rejtar, jo, kdybych byl, jak bejval tatík, když ještě žil... Takovej rejtar..."

Pokouším se ho oslovit. Jeho pohled je však skelný a zdá se, že má za sebou ještě delší cestu než já.

Když mě konečně vzal na vědomí, rázem ztichl, jako když utne a rozklepal se jako osika.

To mi stačí. Na krev slabomyslného nejsem rozhodně nijak žhavá a chuť na to druhé mě už taky přešla.

Znovu mu ustupuji ze zorného pole a jen zvědavost mě vede k tomu, abych ho s dostatečným odstupem sledovala až k městu a abych viděla, kam se obrátí.

Brzy po našem příchodu se již za ním táhne krysí ocas čumilů a posměváčků. Na Lojovém náměstí je konečně obklopen a nakonec ho odvádějí strážníci.

Ztrácím o něho zájem. Neodolatelně mě to táhne tam, kde jsem strávila snad nejlepší léta svého života...

Kašna Ctnosti s ženskými poprsími, vystřikujícími vodu, gotický styl okolních domů a jako nejlepší nakonec, hostinec Karla Ortlieba... To všechno stále ještě skoro nezměněno stojí. Snad trochu modernější, s trošku lepší dlažbou a s trochou barev na fasádách - avšak vcelku je to pořád stejné, až mě přepadá iracionální pocit radosti z návratu domů.

A jakkoli se obávám zklamání, které prostě musí přijít, vstupuji otevřenými vraty do dvora.

I kočárová stanice tu pořád ještě je a párek čisťounce oblečených, nažehlených hostí právě nastupuje do čekajícího

dostavníku.

Pozoruji a naslouchám starým časům.

A náhle jsem sebou trhla, když mi jakýsi starší vousatý muž s cylindrem a hůlkou poklepal na rameno. "Přejete si pokoj, má krásná? Snad by to nějak šlo. Znám majitele..."

Majitele...

Chtěla jsem odmítnout, ale najednou jsem zpozorněla, protože začal znovu: "Přejete si pokoj, má ošklivá...?"

Je neomluvitelné, že jsem poznala až teď, kdo se skrývá pod plnovousem.

"Karle...!"

Téměř žalostně se usmál, a přece byla v jeho úsměvu radost ze setkání. Když mě tenkrát vyvezl z Hannoveru do Holandska, stačilo jen pár dní, aby se náš vztah prohloubil. Během našeho útěku do Amsterdamu jsme se stali, třebaže to nebylo vysloveno, přáteli. Tento člověk se mi stal něčím, na co bych nepomyslela ani ve snu.

A přece i nyní jsem si vědoma jeho loajality vůči "matce".

Krátce mě objal a pak mě rychle odvedl pryč ze dvora, kde nás všichni viděli, do svého bytu v levém křídle prvního patra.

Dál se chovám velmi zdrženlivě. Co si asi Karl o mně myslí? Zdalipak ví o roztržce mezi mnou a "matkou"? Zdalipak se mu svěřila se svými důvody?

O něco později sedíme proti sobě a můj hlavní zájem platí samozřejmě jeho famóznímu vzhledu.

Zestárnul. Ale jak málo ve srovnání s ostatními lidmi, kterým byl dopřán podobný počet let.

Má v tom snad prsty "matka"? Je to její odměna za věrné služby? Anebo prostě za... přátelství?

Snad to zní nespravedlivě, ale pochybuji, že je schopna takového citu. Kdyby byla, nemohla by mě tak brutálně zavrhnout...

"Vždycky jsem věděl," začíná Karl rozmluvu, "že se sem vrátíš. Jednoho dne. Nemusela sis ale dávat tak na čas..."

Z jeho lehkého konverzačního tónu usuzuji, že zřejmě nic neví o tom, jak dopadla má schůzka v Amsterodamu. Ale raději jsem opatrná, co se týče Karlovy chytrosti a schopnosti sebeovládání.

"Můžu se u tebe na nějaký čas ubytovat?"

Sotva znatelně přikývl, jako by chtěl naznačit, že to je přece samozřejmé. Abych nemyslela stále jen na "matku", vyprávím mu o svém setkání před městskou branou.

A třebaže se nezdá, že by ho to příliš zajímalo, slibuje, že mi opatří nějaké informace o tom podivně krásném chlapci. Tento slib pak uzavírá větou: "Ostatně, něco tu mám pro tebe schované."

"Schované?"

Nevím, že bych si u něho zapomněla něco cenného.

Karl přikývl a obličej mu poněkud ztvrdnul. "Až pak. Teď se musím ještě trochu postarat o své obchodní záležitosti..." Zkoumavě na mě hledí, jako by očekával nezbytné vyptávání na "matku", já však zarytě mlčím.

I na to bude ještě čas. Neboť dávno vím, že se ho na ni musím zeptat, jakkoli mě tak strašně zklamala (a já ji...). Krev, říkají lidé, není voda.

Všechno jiné by také bylo špatné.

Dostala jsem svůj starý pokoj. Nic se na něm nezměnilo, jako by Karl celá ta dlouhá léta čekal na můj návrat a proto jej udržoval v pořádku.

Bylo to dobré rozhodnutí, jít sem.

Lidé slaví svatodušní svátek a já se až do západu slunce potloukám uličkami. Upíry nepotkávám žádné. A přece by mé šaty už taky potřebovaly přikrmit.

Mé kroky vedou nejprve k jižní části Lojového náměstí, kde jsem naposledy viděla onoho podivného chlapce obklopeného lidmi a vzápětí odváděného strážníky. Jeho objevení se tu stále ještě přetřásá ve všech hovorech. Lidé opakují tu jeho jednu jedinou větu, kterou jsem od něho zaslechla i já: "Takovej rejtar, jo, kdybych byl, jak bejval tatík, když ještě žil..."

Bezděky své kroky směřuji k věžnímu bytu nad Pegnitzem, jenž tu protéká norimberskými hradbami.

Nejprve chvíli mlčky hledím, ale pak klepu na dveře. Otevřela mi obtloustlá žena se zrudlým obličejem. A hned na prahu ji vyslýchám.

"Víš, co je s katem Konrádem?"

I v hypnóze má nevrlý tón. Zřejmě ji dlouholetý tréning poškodil hlasové ústrojí.

"Katem je tu můj muž. Ale nejmenuje se Konrád..."

"O Konrádovi nevíš nic?"

"Jeho předchůdce je už dávno mrtev."

Přikývla jsem a odcházím. Co jsem taky čekala? Už je to sedmapadesát let, co jsem naposledy opustila tuto věž, aniž bych ještě věděla cokoli o spletitých cestičkách svého osudu.

Šla bych na hřbitov, ale tam jsou symboly, které nenávidím.

V mém pátrání po Konrádovi i vlastních stopách zde v Norimberku je cosi iracionálního. Sama nechápu, proč tím ztrácím čas, ale konečně, nač potřebuji nějaké důvody?

Pozdě večer se vracím nazpět ke Karlovi. Teď už má na mě čas. S jiskřícíma očima mě vede jakýmisi dveřmi, kterých jsem si nikdy předtím nevšimla, dolů do sklepení, o jehož existenci zřejmě ví jen on sám.

A teď i já.

Ať už mi tu schoval cokoli, musí to mít nějaký význam.

A pak stojím před tím.

Neuvěřitelné.

Zmítám se v ryzím úžasu a... ano, v čem ještě?

Poznávám ho rychleji než předtím Karla. Možná že proto, že se skoro vůbec nezměnil.

"Konrád..."

Karl má Konráda zavřeného v těžké kleci. Jsem z toho u vytržení.

Avšak ještě nepochopitelnější je Konrádova reakce, když mě vidí. Když jsem ho viděla naposledy, bylo mu sotva třicet - a zdá se, že i nyní je mu stále ještě sotva třicet!

"Paní!" vypravil ze sebe a vše je jasné.

Proč jen jsem nikdy nepomyslila na tento důsledek mého milostného poměru k němu?

Zatínám Karlovi, jenž stojí mlčky vedle mě, prsty do ruky.

"To - jsem nechtěla!" koktám.

Karl přikývl. "Vždycky jsi byla strašně lehkovážná v tomto směru. Taky jsem ti ho uschoval jen proto, abych ti jednoho dne promluvil do duše, že nesmíš jen tak neuváženě vytvářet kreatury!"

"Já jsem ho ne-"

"Tys tomu nezabránila," vpadl mi do řeči. "Kdysi jsi pila jeho krev a pak jsi ho nezabila předepsaným způsobem! Kolik takových tu asi ještě pobíhá?"

"Jinak nikdo. Je jediný..." Vysvětluji, jak se to tenkrát sběhlo a na oplátku se dovídám toto: "Už tři roky poté, co jsi ty odjela do Prahy a dál, zemřel tento nešťastník na jakousi hloupou nemoc. Upíří sémě ho nedokázalo chránit před jinými nákazami - avšak po smrti jej vyhnalo z márnice. Téže noci se objevil tady - jako kdysi ten strážný - u mých dveří a toužil po své paní - po tobě. Bál jsem se velkého pozdvižení, protože jsem mu nemohl splnit jeho přání. Naštěstí se zdá, že tento Konrád za svého života nepojedl příliš vtipné kaše..."

"Na tom mi nikdy nezáleželo," namítám vzpurně.

"... a tak jsem ho mohl," pokračuje Karl bez povšimnutí dál, "vylákat sem a zavřít. Tak dlouho jsem ho nechal škemrat o krev, až byl tak vysílený, že to s ním byla dál hračka. Od té doby ho držím tady v kleci."

"Už padesát let?"

Karl přikývl. "Nemohu říci, že by mi za ta léta nějak přirostl k srdci. Ale byl to levný strávník..."

Nevím, jak nazvat ten cit, jejž ve mně vyvolává Konrádova blažená grimasa, se kterou na mě zírá.

Jako v mrákotách se vracím s Karlem nahoru. Konrádův zklamaný řev mě pronásleduje, dokud za námi nezaklapnou dveře.

"Bez starosti," uklidňuje mě Karl. "Postarám se o něho. Splnil svůj účel."

Je jasné, co tím chce říci.

"Tos ho schovával celého půl století, jen abys mi uštědřil tuto lekci...?"

"Taky jsem byl kdysi tvým učitelem - to zavazuje," odpovídá se zjevným sarkasmem.

A tím jsme u tématu.

U "matky".

Když jsme vešli do Karlova obývacího pokoje, táži se: "Víš, kde se teď nachází? Víš...?"

"Co se mezi vámi přihodilo?" Přikyvuje a vytahuje tabatěrku se šňupacím tabákem. Je to tatáž, kterou používal už při našem prvním setkání.

Kolik je Karlovi vlastně let?

"Nevím, jestli by se jí líbilo, kdybych ti o ní něco řekl," říká po krátkém zaváhání. Avšak pak přece jen něco prozradil: "Když mě naposledy navštívila, měla namířeno do Skotska."

"Do Skotska? Jak je to už dlouho?"

"Týden."

Zachvěla jsem se, když jsem si uvědomila, jak těsně jsme se minuly.

Co by se asi stalo, kdybychom se tady u Karla setkaly..,?

Zdá se, že Karl uhodl moje myšlenky, protože se se shovívavým porozuměním usmál.

A náhle se to ve mně všechno zlomilo: "Řekla ti, proč mi to všechno udělala? Myslím, jestli ti řekla pravdu."

Odpovědi jsem se však nedočkala.

Je to tak, jak jsem se domnívala: Karl je loajální.

Stěží se zklidňuji. "Řekla taky, kam přesně má ve Skotsku namířeno?"

Zavrtěl hlavou.

"Nebo, kdy se opět vrátí sem?"

Opět záporná odpověď. A pak dodal cosi stísňujícího. "Nemohla mi to říci, protože to bylo naše poslední setkání. Cítím už v kloubech svoji smrt. Teď už to půjde rapidně z kopce..."

Ještě nikdy s takovými věcmi nekoketoval. A přece to zní z jeho úst jako výsměch, protože vypadá spíš na to, že překypuje zdravím. Drží se na nohou, jako muž v plné životní síle; člověk by mu hádal nanejvýš padesát. Minimálně polovinu jeho skutečného věku...

Avšak na všechny další otázky, co ho vede k tomuto názoru, pro něho tak fatálnímu, odpovídá jen s vědoucím úsměvem.

Také této noci jsem se připlížila ke dveřím jeho ložnice, ale neviděla jsem nic, co by svědčilo o tom, že ještě dál holduje svým "dámám".

Stín smrti se vznáší nade vším.

Druhého dne ráno mi opět osvěžil něco, co v mé paměti již mezitím skoro vybledlo.

"Ten chlapec, co jsi ho viděla, stále ještě vzbuzuje velký rozruch. Říká, že se jmenuje Kašpar Hauser, ale kromě toho

jména nedokáže o svém původu říci vůbec nic. Ujal se ho jeden gymnaziální učitel a chce si ho vzít z vyšetřovací vazby k sobě. Bydlí někde u sýpky na Malém Ostrově..."

Sotva ho ještě poslouchám.

Stále jen musím myslet na Karlovu předtuchu smrti, Konrádovo otroctví a "matčin" pobyt ve Skotsku.

V průběhu dne jsem opatřila dva osedlané koně, odstavila je nedaleko od hostince, a pak už jen čekala, až nastane noc.

Nejsem schopna říci Karlovi osobně nashledanou. Není to jenom kvůli té jeho předpovězené smrti. Ale mám takový pocit, jako by mě pouhý pohled na Karla nyní jaksi ochromoval.

V krátkém dopisu mu ještě jednou děkuji za všechno, co pro mě kdy udělal.

Pak jsem sestoupila do tajného sklepení, kde stojí Konrádova klec. Klíč od ní visí na hřebíku ve zdi, dostatečně daleko od zajatce, aby na něj nedosáhl. Bez problémů jsem otevřela mříž.

Konrád je bez sebe radostí. Jeho pokornost a uslintaná radost nad mým návratem ve mně na okamžik probudily pochyby, jestli dělám dobře. Avšak už jsem se rozhodla. Chci to s ním zkusit jako se svým sluhou.

Zde dole by byl - nejpozději po Karlově smrti - jeho osud zpečetěn.

Napomenula jsem ho, ať se uklidní, ale jeho nadšení a hlasité funění se mu nedařilo tlumit ani poté, co jsme už vyšli ven z jeho hladomorny. A přece se nám podařilo vyplížit se nepozorovaně z hostince a dojít ke koním.

Jenom se musím sama sebe pořád ptát, jak vlastně Karl po celá ta léta opatřoval mému služebníkovi dostatek krve.

Do východu slunce už máme Norimberk daleko za sebou.

Nejprve jedeme do Wurzburku.

Pak se ale stalo něco, co mě navěky vyléčilo z touhy mít ještě někdy nějaké služebníky.

Jedu kousek před Konrádem.

A náhle mě pronikavé zařehtání jeho koně a tlumené žuchnutí přimělo otočit hlavu.

V první chvíli jsem si myslela, že třeba kůň Konráda shodil. Konečně i já s ním mám - vlastně měla jsem -mnohem lepší zkušenosti coby se "sedlem" než jako s jezdcem...

Avšak jeho pád má mnohem příšernější příčinu.

Jeho kůže jako by se pod prvními, ještě nesmělými paprsky vycházejícího slunce počala kroutit a drolit, jako v největším žáru zemského jádra. Konrádovy oči na mě zírají, jako by byly z roztaveného železa. Vře to v něm. Vře a kypí a bublá v celém jeho těle!

Během několika vteřin vyšlehly z puklin, jež se rozevřely v jeho těle, modravé blesky. Jeho oděv, který mu dal ještě Karl, se kroutí, a přece nehoří. Jen sám Konrád.

Řve.

Z rozpadávajících se plic se mu dere děsivý ryk. Z rozpadávajícího se hrdla. Z rozpadávajících se úst.

Jeho kůň v divoké panice prchá. Vzápětí seskakuji, abych Konrádovi spěchala na pomoc.

Ale není mu už pomoci.

Než jsem doběhla na místo, kde spadl ze sedla, zůstaly tu ležet pouze prázdné šaty...

Zase sama.

Stále sama.

Zdá se, že pouze nepřátelství je věčné, naproti tomu přátelství je tak pomíjivé a smrtelné.

Možná, že proto se mu přikládá taková cena...

Už půl století se toulám po celé Anglii a Skotsku viktoriánské éry. Všude jsou nepřehlédnutelně patrné stopy narůstající industrializace.

Avšak zachytit "matčinu" stopu je čím dál těžší. Často pochybuji, jestli mě nakonec Karl neobelhal. Sama už nedokážu věřit v to, že bych ji ještě někdy mohla potkat a promluvit si s ní, a snad se i dozvědět, co velkého to vlastně měla se mnou kdysi v úmyslu - a proč mě nakonec přece jen ze svých plánů škrtla a vydala se hledat nějaké "alternativy".

A pak jsem v jakési malé vesničce slyšela o ženě, která do detailu přesně odpovídala popisu "matky"!

Mým informátorem je jakýsi bezdomovec, toulavá duše, který - jako já - táhne z místa na místo a od kterého jsem původně chtěla jen "to jedno".

"Kde?" pídím se po detailech.

A tu on uvedl krajinu, která se nazývá Beinn Dearg. Tam na vysočině se nachází staré, opuštěné opatství...

"Matku" viděl asi před šesti měsíci; to už teď dávno může být na úplně druhém konci ostrova - anebo dokonce na kontinentu.

Ale po dlouhém čase je to první horká stopa!

Neuplynula ještě ani hodina a již se převtěluji do své okřídlené podoby ("šaty" se přizpůsobily jako vždycky) a vyrážím směrem k onomu starému opatství, jež mi velice přiléhavě sedí k tomu, co vím o "matčině" zálibě v obskurnostech.

Po únavném letu s několika mezipřistáními konečně usedám na zbytky zdiva, které odpovídají popisu mého informátora.

Je oblačný, větrný podzimní den roku 1881 a já vstupuji mezi zříceniny a okamžitě nabývám jistoty, že jsem přišla pozdě.

"Matka" tu už není.

A přece nacházím podivné stopy, podzemní opuštěný žalář, ve kterém byl ještě před nedávném kdosi vězněn. V těch vlhkých stěnách visí pach nestřídmě prolité krve a v jámě za opatstvím jsem objevila zbytky ztuhlé, kdysi snad kašovité

substance, která vypadá, že snad byla kdysi i živá.
Ale co to je, to určit nedokážu.
Unavená a zklamaná jsem se rozhodla ve zříceninách přenocovat, než se pokusím - snad je to má kletba - svůj nesmyslný život naplnit dalším nesmyslným hledáním...

V noci mě vzbudilo něco, co všechno změnilo. Něco, co ze mě všechna ta léta bezútěšnosti smylo jako vlhká houba z břidlicové tabule a co mi dalo konečně pochopit, že jsem nikdy nebyla zapomenuta, ani odvržena, ani prokleta.
Že jsem na své cestě byla vždycky sledována.
Nikoli "matkou", jenž se mnou neměla žádnou trpělivost, nýbrž čímsi, čemu podléhá i ona!
Zářivé světlo, o kterém se v prvním okamžiku domnívám, že je to snad to, které proudilo z kalichu, zaplňuje komůrku pod opatstvím, ve které jsem se schoulila ke spánku.
Trpce sladké světlo, které vším proniká a prosvětluje ve mně i to nejtajnější.
Ležím tu a nemohu se ani pohnout, nemohu ani zvednout víčka, a přece mi světlo proniká tenkou kůží stejně snadno jako duší, která by tak ráda byla obalena hroší kůží, a přece má kůži stále stejně tenkou.
Cítím, jak mě ona energie hladí, je to víc než jen nějaká zář. Cítím ženskost, která je v ní, a to se jí také na mně tak líbí.
Světelný prst kreslí jemně a svádivě neviditelné znamení na mé čelo a já se zachvívám, když mě to cosi nazývá "dcerou"...
Druhého dne zrána cítím stále ještě na čele neviditelné stigma a ani náznakem mi nepřichází na mysl, že by snad to, co jsem se dozvěděla, byl jenom sen.
Nyní vím, co mám dělat.
To je ten Velký plán, o kterém mluvila už ta, která nikdy nebyla mojí matkou.
Matka stála vždy při mně.
Opouštím opatství za ranního rozbřesku.
Opouštím vysočinu Beinn Dearg.
A přece trvá ještě celé roky, než konečně najdu toho, s nímž vdechnu tomu proroctví život.

Jmenuje se Sean Lancaster.
Je to Skot z Vysočiny.
Setkávám se s ním v jakési malé vesničce na ostrově Skye a vím, že je to ten můj, protože získal od Matky stejné stigma jako já. Jemu samotnému je neviditelné, mně ale ne. A také on je může na mně na okamžik spatřit - aby se potom ptal, zda to nebyl pouze odraz slunce.
Je to víc.
Je to začátek konce.
Konce upírů.
"Kdo jsi?" táže se a já jej snadno uchvacuji svým kouzlem. Propadá mé lásce - a já jeho.
Ano, láska.
Světlo v opatství v Beinn Dearg nejenže konejšilo - také mnohé změnilo. Nyní již zabíjím jen v případě nouze. Necítím už takové nelítostné pohrdání vůči lidem a opět také riskuji, že dárce, jejichž krev piju, nechávám žít - třebaže hrozí nebezpečí, že jednoho dne skončí jako kreatury.
Když jsem nyní poznala Seana, chci už téměř jenom jeho krev. A ještě to, co mi jeho silné tělo může poskytnout.
Od začátku s ním hraji - skoro - s otevřenými kartami. Dozvěděl se, kdo a co jsem. To byla poslední zkouška, ve které skvěle obstál. Už po pár dnech - to říká on sám - si beze mě nemůže život představit a právě tak lačně naslouchá každému detailu, když mu vykládám o tajné činnosti upírů.
Mnohokrát spolu spíme i vícekrát denně.
A pak přišel onen naprosto zvláštní den, jenž je obojím: naplněním i katastrofou.
Když jsem ráno procitla v objetí Seanových paží, pocítila jsem zárodek ve svém těle.
Zárodek života.
Začátek.
Konce.
A když jsem se večer ruku v ruce se Seanem procházela po návrší, bylo ještě příliš brzy, abych mu řekla o tom daru, který bude sotva schopen přijmout, až se dozví o jeho tragickém důsledku, bylo vidět, jak do vesnice přijíždí jezdec.
Ještě než mě může on spatřit, vrhám se na zem a Seana strhávám s sebou.
"Co je?" táže se překvapeně. "Nějaký upír?"
"Ne," vydere se mi z úst a bezděky si rukou přejíždím po ještě téměř neznatelně vyklenutém břichu, "ne nějaký... ten nejhorší mezi upíry!
Landru..."

Nevím, jak našel moji stopu, nebo ho jen náhoda (na ty nevěřím, říkala jsem to už?) přivedla právě do této vesnice na vysočině?
Ale to není podstatné.
Teď už ne.
Už od Matčina polibku ve mně dozrálo rozhodnutí opustit Skotsko a vůbec Starý svět - nyní s Landruovým příchodem se všechno jen urychlilo.
Aniž bychom se ještě vrátili do Seanova domu, prcháme před mým nejhorším nepřítelem, kterému právě teď nesmím

padnout do rukou. Boj by mohl všechno zničit.

Malým člunem, hotovou skořápkou, se přeplavíme na britský ostrov. Po Landruovi nikde ani vidu, ani slechu, a přece necítíme klid, dokud nejsme v Londýně. Teprve zde se Seanovi daří dát mi naději.

Je to ironie, že právě on musí udržovat moji naději a nikoli já jeho. To ale také dokazuje, jak dobrá byla Matčina volba. Žádný jiný smrtelník by se nemohl tak rychle sblížit s bytostí jako jsem já a s okolnostmi, které jsou se mnou spjaty.

Miluji Seana.

Čím dál, tím víc.

Miluji také oheň, který i nadále udržuje v mém klíně. Noc co noc, kdykoli se naskytne příležitost.

Tři měsíce jsme stále na útěku. Během těchto tří měsíců jsme opustili Anglii na rychlém škuneru a přepluli do Austrálie.

V Sydney jsem konečně prozradila Seanovi půlku pravdy.

Že budeme mít dítě.

Našli jsme si dům, který jsme - jak předstírám - pomocí mé magie proměnili v bezpečné útočiště pro Lilith.

Avšak není to má magie.

Mé síly by nikdy nedokázaly něco takové stvořit.

Když byla pevnost hotova, rozloučila jsem se se Seanem.

Trhá mi srdce dívat se, jak se trhá to jeho.

Ale nemám jinou volbu.

Nikdy jsem neměla žádnou volbu.

Krátce před slehnutím sestupuji - sama - dolů do sklepa domu, jenž je dávno proniknut Matčiným dechem.

Vše je připraveno. Nyní mohu klidně pohlížet do budoucnosti, jejíž brána je pro mne zavřená.

Otevírám rakev, na které je napsáno Lilithino jméno, a úplně snadno vyklouznu z "šatů", které jsem, dokud jsem ještě měla nějakou budoucnost - nikdy nedokázala odložit.

A k nim přidávám ještě několik slz...

Sydney, přítomnost

"Vůbec jsem nevěděla, že mám nějaké slzy..."

Beth náhle procitla ze sna. Na okamžik se musela snažit zorientovat. Potom pochopila, že si zdřímla. Z vyčerpání. Z bezmezné únavy, ke které se pojila navíc i úzkost o Lilith.

Lilith...

Nepromluvila právě teď?

Beth zatajila dech a pokoušela se zachytit u poloupírky nějaké další známky života. Přitisknuty k sobě ležely obě na pohovce v reportérčině bytě. Právě sem Beth Lilith dovedla na její vlastní žádost, po všech těch dramatických dějích v Marillionově mrakodrapu.*)

Už tam nebylo Lilith dobře.

Ba naopak, bylo jí katastrofálně zle!

A teď?

Lilith slabě dýchala. Její puls se dal sotva nahmatat, ale to samo ještě nezavdávalo příčinu ke starostem, protože srdce upírky, i když nebylo nemocné, bilo třikrát tak pomalu jako srdce lidské.

Právě tato nezvyklost činila Lilith tak fascinující...

Beth se zhluboka nadechla. Lilithiny oči byly dál zavřené. Půvabný obličej, v kterém by v této podobě nikdo nenašel obličej divoké bojovnice, vypadal až nadpozemsky pokojně.

Jako by neusnula jen na chvíli, pomyslila si Beth se zamrazením v zádech, nýbrž navždy...

Nevěděla, co má dělat.

Opatrně se vyprostila z objetí Lilithiny paže, která se jí ovíjela kolem šíje, vstala a došla až k oknu.

Uplynulo už sedm hodin od chvíle, kdy sem přivezla Lilith, a ještě si dokázala naprosto přesně vybavit onu bezmocnou paniku, s níž její přítelkyně reagovala na to, že skoro vůbec nevidí.

Co se přihodilo na vrcholku Marillionova mrakodrapu, dosud nebyla Lilith schopná prozradit. Ba naopak: sama se Beth vyptávala; a to otázkami takového druhu, že ještě teď jí z toho naskakovala husí kůže.

"Hoří-Sydney...?"

*) viz Vampýra, sv. č. 14: Apokalypsa

"Umírá-svět...?"

Beth se otřásla. Napjatě hleděla ven na město zalité poledním žárem, které působilo až přízračně normálním dojmem, poté co minulou noc na všech jeho koncích stoupaly k nebi planoucí fanály, "signální světla" zvrhlých wondjinů!

Beth sama stanula před jedním z fanálů v Nielsenově parku, kde se nacházelo jedno z mnoha set posvátných míst domorodců, která bývala na území dnešního Sydney.

Z jedné skály, ozdobené archaickými obrazy, vystřelil fanál proti nebi, jako by chtěl volat na lidi: JSEM TU! PŘICHÁZÍM VÁM VLÁDNOUT! VAŠE PANOVÁNÍ JE U KONCE! BOJTE SE!

A Beth se opravdu bála.

Jasněji než většina lidí pochopila, že se v Sydney otřásají samotné základy reality. Stvořitelské bytosti, které byly proměněny cizorodou magií pozemku na Paddington Street 333, infikovaly další a další, pohlcovaly lidské duše a chystaly se nynější svět nechat zničit v jediném pekle.

Ohlašovala se temná epocha démonů snového času.
To vše bylo včera.
A dnes?
"Umírá - svět...?"
Beth se znovu otřásla. Vrátila se zpátky k Lilith.
"Řekni mi," šeptala nemocné. "Ty mi řekni, co je se světem! Zachránila jsi ho, nebo...?"
Umlkla.
Ztuhla.
Lilith se změnila. Její obvykle bledá kůže nabyla alarmujícího namodralého odstínu a její rysy i v mdlobě odrážely výraz obrovského utrpení!
Nedostatek kyslíku! blesklo Beth hlavou, nechtěla však uvěřit tomu, co viděla.
Symbiont!
Popelavé šaty, obepínající Lilith jako druhá kůže, se najednou počaly pohybovat...
Ne! Špatně! Smršťovat!
Také symbiont byl poraněný, když se Lilith vypotácela z výškového domu na Druit Street. A teď, jak se zdá, umírá!
"Velký Bože!" vyjekla Beth. Pak sevřela rty. V Lilithině přítomnosti si odvykla dovolávat se Boha.
Déle nezaváhala a jednala. Oběma rukama uchopila živoucí šaty, jež nyní vyzařovaly "bílým žárem", jako předtím jen ono místo, na němž si Lilith přinesla z posledního setkání s Esbenem Stormem domorodý totem. Byla to brož vyřezaná z kosti a vzápětí zmizela. A skvrna, která se vytvořila pod totemem, se rozšířila po celém symbiontu.
A přece nebyly Bethiny prsty schopny odtrhnout neroztrhnutelnou "látku", na dotek studenou jako hadí kůže, z Lilithina těla.
S těžkým oddechováním to vzdala.
Lilith měla i nadále zavřené oči, ale utrpení se jí viditelně vrývalo do tváře a její kůže se leskla, jakoby mrzla.
Beth se rozběhla do kuchyně. Vrátila se zpět s nožem - přičemž podvědomě sama cítila, jakému nebezpečí se vydává.
Když pak chtěla přiložit čepel, její tušení se změnilo v jistotu, a v poslední chvíli se jí podařilo prudkým skokem vyhnout se chapadlovitému výběžku, jenž se proti ní z popelavé kůže vymrštil a pokusil se jí ovinout kolem krku...!
Nyní tedy seděla Beth na koberci a němá hrůzou sledovala strašlivou podívanou, která se odehrávala na gauči.
Lilith ležela bez pohnutí - byla-li ještě vůbec živa, nemohla Beth na tu dálku poznat, "šaty" na jejím těle se však proměnily v příšeru, jejíž vlasově tenká medůzovitá chapadla se chaoticky zmítala ve vzduchu - jako by symbiont zápasil se smrtí!
Beth bezmocně svírala pěsti. Nemohla vůbec nic dělat.
V tu chvíli se ozval zvonek u dveří.
Beth neviděla žádný smysl v tom, aby šla otevřít a uváděla v nebezpečí ještě nějaké jiné lidi. Nemohla si být jistá, jak se to skončí... Třeba je teď na řadě právě ona...
Symbiont propadl amoku!
Kdosi bušil do dveří.
Divoce, jak obyčejně neklepe obyčejný host. Nanejvýš ještě tak policie, když má akutní podezření...
Policie!
Bethina důvěra v úřední instituce nebyla otřesena až s objevením wondjinů. Nejvyšší představitelé policie i městského magistrátu byli už dávno ovládáni upíry...
Teď je to jedno.
Zvedla se.
"Kdo je to?" zavolala.
"Esben Storm! Otevřete - rychle!"
Jednala bez rozmýšlení.
Esben Storm.
Dveře se otevřely.
Někde v tajném sektoru svého vědomí Beth věděla, že starý domorodec, který se vtlačil do jejího bytu, nemůže být reálný. Shořel přece se svým krámkem v Market Street. Když tam tehdy běsnil Landru...*)
Nyní se však jako člověk z masa a krve protáhl do bytu a spěchal přímo k Lilith a běsnícímu symbiontu.
"Opatrně!"
Varování uvízlo Beth v hrdle.
Esben Storm přece musí vědět, co dělá - a měla-li přiznat pravdu, tak si ani nepřála, aby toho nechal...
Mechanicky zavřela dveře.
A nechápavě sledovala, jak domorodec neohroženě přichází až k Lilith a neuhýbá ani před chapadly, které se zmocnily jeho vyhublého těla.
Položil obě ruce na jedno místo na nad Lilithiným levým ňadrem a setrval tak, ačkoli se mu chapadla symbiontu počala doslova zavrtávat do prstů, aby provedla to, co normálně dělala pouze černokrevníkům...
Několik vteřin nato Storm opět ruce odtrhl a v prstech držel předmět, který Beth okamžitě poznala: Byl to stejný totem, který si Lilith přinesla ze svého posledního setkání s ním!
Vzápětí se symbiont okamžitě uklidnil.
Opět byl smolně černý.
*) viz Vampýra, sv. č. 5: Bez přátel
Medůzovitá chapadélka se opět stáhla. Sevření, které hrozilo Lilith udušením, povolilo...

Beth si rychle pospíšila k Lilith.
Storm s broží v ruce o krok ustoupil.
"Co jste udělal?" zeptala se Beth nechápavě, zatímco prohlížela Lilith.
"Wondjinové neodměnili jenom mě za to, že jsme uzdravili jejich černé bratry - chtěli odměnit také Lilith. Proto totem vyvolal symbiontu... sen."
"Sen?"
"Sen... Vzpomínky. Není to totéž? Ale asi to nebylo nijak příjemné snění, jinak by nereagoval tak prudce. Naštěstí jsem přišel včas..."
Přinejmenším jeho poslední věta byla typicky stormovská.
Beth však už dál neposlouchala jeho řeči. Lilithina víčka,se zachvěla. Pak se její oči otevřely a jejich pohled byl jasný!
"Co se... stalo?"
Beth se ani nesnažila skrýt svoji úlevu.
"Pokud říkal Storm pravdu, měla jsi sen."
"Storm?"
Beth se obrátila a napřáhla ruku k místu, kde předtím stál.
Ale Storm byl již pryč.
Jen na zrcadle, před kterým naposledy stál, bylo cosi nahrabáno popelavým písmem.
Věštba, kterou se i Storm nyní zařadil k černým "prorokům" a jež hleděla do budoucna s obavou a skepsí:
JEŠTĚ NENÍ VŠEMU KONEC!

KONEC

Co myslel Esben Storm svými slovy "Ještě není všemu konec"? Odpověď dostanou Lilith a Beth rychleji, než jim bude milé.
Do Sydney přichází poslední následník zvrácených wondjinů: tasmánský ďábel, infikovaný od umírající stvořitelské bytosti. Už jen vnějškově je šelmou, podobnou kryse. V jeho nitru se skrývá démonická inteligence - a smrt.
Přináší do milionového velkoměsta nemoc, která je v Austrálii už dávno považována za vymýcenou - a to v magické odnoži, proti níž neexistuje žádný lék. A rozšířit tento virus je připravena celá nenápadná armáda: nesčetné krysy...
??

??

??

??

- 1 -